

CURIERUL ADVENTIST

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS **IULIE 2026**

Congresul Național de Misiune

CUPRINS

IULIE 2026

1 EDITORIAL

Georgel Pîrlitu

Speranța care nu depinde de circumstanțe

4 EVENIMENT

Departamentul Comunicare

Congresul Național de Misiune

8 MISIUNE

Marcos Passeggi

Un angajament ferm pentru misiune

Impact Mozambique 2026

12 TEOLOGIE

Szallós-Farkas Zoltán

Perspectiva adventistă asupra dansului (II)

15 FAMILIE

Cristian Trenchea

În Ghetsimani

18 SOCIAL

Cristian Dumitrescu

Mai este loc la masa ta?

21 SPIRITUAL

Iosif Suciu

Doamne, ce vrei să faci?

24 ACADEMIA SPERANȚA

Beatrice Lospa

ADAM, acum și pe mobil

26 TINERET

Felix Mușat

Tinerii & Problemele lor. Atunci & Acum

Aceleași întrebări, alte decoruri

29 EDUCAȚIE

Samuel J. Obot

Educație pentru veșnicie

33 LA ODIHNĂ

Orban Antal

34 BISERICA MONDIALĂ

Ratko Risteski

Credință dincolo de granițe

Consolidarea misiunii interculturale în Europa

37 SĂNĂTATE

Ana-Maria Zănfir

Păzește-ți inima mai mult decât orice (I)

41 PAGINA COPIILOR

Isabella Țăranu

Străini la poartă

SPERANȚA

care nu depinde de circumstanțe

Trăim într-o perioadă în care motivele de îngrijorare par să se înmulțească de la o zi la alta. Știrile ne aduc imagini ale conflictelor și războaielor, economiile lumii trec prin transformări rapide, iar dezvoltarea tehnologiei ridică întrebări pe care generațiile anterioare nici măcar nu și le puteau imagina. Inteligența artificială, automatizarea și schimbările accelerate din societate ne obligă să ne adaptăm continuu. În același timp, ritmul vieții devine tot mai alert. Oamenii aleargă între responsabilități, termene-limită, provocări familiale și presiuni sociale, având adesea senzația că nu mai reușesc să țină pasul cu lumea din jur.

Într-un asemenea context, speranța riscă să fie confundată cu optimismul. Mulți își pun speranța în stabilitatea economică, în progresul tehnologic, în lideri politici sau în capacitatea omenirii de a rezolva marile probleme ale lumii. Însă experiența ne arată că toate acestea sunt fragile. Circumstanțele se schimbă, planurile se pot nărui, iar ceea ce astăzi pare sigur poate deveni nesigur mâine.

Speranța creștină însă nu se bazează pe absența dificultăților și nici pe promisiunea unei vieți fără încercări. Biblia nu ascunde realitatea suferinței și a incertitudinii. Dimpotrivă, ea vorbește deschis despre ele. Totuși, în mijlocul acestor realități, Dumnezeu oferă ceva ce lumea nu poate da și nu poate lua: certitudinea prezenței Sale și promisiunea unui viitor pe care El îl conduce.

O ancoră pentru suflet

În Epistola către Evrei găsim una dintre cele mai frumoase descrieri ale speranței

creștine: „Pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntru al Templului” (Evrei 6:19).

Imaginea este profundă și actuală. O ancoră nu oprește furtuna și nici nu liniștește valurile. Ea nu schimbă vremea și nu elimină pericolele. Dar împiedică nava să fie purtată fără control de curenți și o ajută să rămână stabilă în mijlocul încercării. În mod asemănător, credința nu elimină toate problemele vieții și nici nu oferă răspunsuri imediate la toate întrebările noastre. Ea ne oferă însă stabilitate într-o lume aflată într-o continuă mișcare.

Poate că tocmai aceasta este una dintre cele mai mari nevoi ale timpului nostru. Trăim într-o cultură a schimbării permanente. Tehnologiile se transformă într-un ritm amețitor, valorile sunt contestate, iar ceea ce ieri părea sigur astăzi este pus sub semnul întrebării. Într-o asemenea lume, speranța creștină nu înseamnă negarea realității, ci încrederea că, dincolo de tot ceea ce se schimbă, Dumnezeu rămâne același.

Pentru creștin, speranța nu este simpla dorință că lucrurile se vor îmbunătăți. Ea este încrederea că Dumnezeu rămâne credincios promisiunilor Sale, chiar și atunci când circumstanțele par să spună altceva. Ea privește dincolo de prezent și dincolo de limitele acestei lumi. În centrul ei se află Hristos, Cel care a biruit moartea și care a promis că Se va întoarce pentru a pune capăt definitiv suferinței, nedreptății și păcatului.

O societate lipsită de speranță devine vulnerabilă la frică, cinism și dezamăgire.

Speranța creștinului se sprijină pe Cel care ține viitorul în mâinile Sale. Și aceasta este speranța pe care suntem chemați nu doar să o păstrăm, ci și să o împărtășim.

În schimb, oamenii care trăiesc cu speranță pot privi viitorul cu încredere și pot deveni, la rândul lor, surse de încurajare pentru cei din jur. Speranța autentică nu ne izolează de problemele lumii, ci ne motivează să fim prezenți în mijlocul ei, să slujim, să susținem și să împărtășim vestea bună a Evangheliei.

Speranța care se împărtășește

Acest adevăr a fost ilustrat în mod deosebit la Congresul de Misiune desfășurat la Brașov, în Sala Sporturilor, pe 20 iunie 2026. Într-o perioadă marcată de nesiguranță și schimbări rapide, întâlnirea a reamintit faptul că misiunea Bisericii rămâne aceeași: să îndrepte privirile oamenilor spre Dumnezeu și spre promisiunile Sale. Dincolo de prezentări, statistici și proiecte, ceea ce a dat valoare congresului au fost experiențele oamenilor în ale căror vieți Dumnezeu a lucrat în mod vizibil.

Dintre numeroasele mărturii prezențate, două m-au impresionat în mod deosebit. Ambele vorbeau despre puterea Evangheliei de a transforma vieți și despre rolul pe care credincioșii și comunitățile de credință îl pot avea în a apropia oamenii de Dumnezeu.

Prima dintre ele a fost prezentată în cadrul raportului Conferinței Moldova. Pe scenă au fost invitați doi frați, fii ai unui preot ortodox, împreună cu soția unuia dintre ei, nora acestuia. Mărturia lor a atras atenția prin contextul din care proveneau. Cu sinceritate și emoție, cei trei au vorbit

despre drumul lor spiritual și despre decizia de a-și închina viața lui Dumnezeu prin botez în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Împreună cu ei a fost botezat și un al treilea fiu al aceluiași preot, care nu a fost prezent pe scenă în acel moment.

În mod special, m-a impresionat mărturia tinerei, care a evidențiat rolul pe care l-a avut comunitatea adventistă din Corlești, județul Iași, pe care au început să o frecventeze. Ea a vorbit despre oamenii care i-au primit cu căldură, care le-au răspuns întrebărilor, i-au încurajat și le-au fost alături în căutările lor spirituale. Ascultând-o, mi-am amintit că oamenii nu sunt impresionați doar de argumente sau de doctrine, ci și de autenticitatea unei comunități care trăiește valorile Evangheliei. Uneori, primul contact al unui om cu Dumnezeu este reprezentat de felul în care este primit de cei care se numesc urmașii Lui. În cazul lor, comunitatea din Corlești a devenit locul în care credința a fost văzută în practică și unde căutările lor spirituale au găsit răspunsuri.

A doua experiență a fost prezentată într-un material video și a avut-o în centru pe o tânără provenită din mediul ortodox, studentă la Universitatea Adventus din Cernica. Cu lacrimi în ochi, ea a povestit despre anii petrecuți în această instituție și despre felul în care, prin oamenii pe care i-a întâlnit și prin atmosfera spirituală pe care a descoperit-o acolo, a ajuns să-L cunoască pe Dumnezeu într-un mod personal și autentic. Mărturia ei a fost simplă, dar profundă. Dincolo de orice realizare academică, ea vorbea despre transformarea unei vieți prin întâlnirea cu Dumnezeu.

O speranță care rămâne

Aceste două mărturii au fost, pentru mine, cele mai puternice momente ale congresului. Una a evidențiat impactul unei comunități locale care trăiește Evanghelia în relațiile dintre oameni, iar cealaltă, influența

pe care o instituție de educație creștină o poate avea asupra formării spirituale a tinerilor. Ambele au demonstrat că Dumnezeu continuă să lucreze prin oameni și prin comunități care Îl reprezintă cu credincioșie. Într-o vreme în care mulți se întreabă dacă mai există motive de speranță, astfel de experiențe oferă un răspuns clar: da, există, pentru că Dumnezeu este încă la lucru.

Poate că nu putem schimba toate realitățile care ne preocupă. Nu putem opri conflictele globale, nu putem controla direcția tuturor transformărilor tehnologice și nici nu putem elimina toate incertitudinile viitorului. Putem însă alege unde ne ancorăm inima. Iar atunci când speranța noastră este așezată în Dumnezeu, ea nu depinde de fluctuațiile vremurilor.

În fiecare generație au existat motive de teamă și îngrijorare. Totuși, de fiecare dată,

Dumnezeu Și-a condus poporul înainte și Și-a împlinit promisiunile. Același Dumnezeu este prezent și astăzi. De aceea, chiar în mijlocul unei lumi neliniștite, creștinul poate continua să privească spre viitor cu încredere. Nu pentru că toate întrebările și-ar fi găsit răspunsul, ci pentru că speranța lui se sprijină pe Cel care ține viitorul în mâinile Sale.

Aceasta este speranța care nu depinde de circumstanțe. Nu o speranță construită pe stabilitatea lumii, ci pe credințioșia lui Dumnezeu. O speranță care rămâne vie în mijlocul furtunii, asemenea unei ancore puternice și neclintite. Și aceasta este speranța pe care suntem chemați nu doar să o păstrăm, ci și să o împărtășim. 📌

GEORGEL PÎRLITU, secretar executiv,
Uniunea de Conferințe

Eveniment

Congresul Național de MISIUNE

Peste o mie de adventiști din întreaga țară s-au întâlnit în Sabatul din 20 iunie 2026, la Sala Sporturilor „Dumitru Popescu Colibași”, din Brașov, pentru a participa la Congresul Național de Misiune, un eveniment dedicat părtășiei, reconsacrării și reafirmării chemării la slujire. Sub motoul „Toate lucrurile noi”, inspirat de Apocalipsa 21:5, congresul a adus împreună membri ai bisericilor locale, reprezentanți ai instituțiilor adventiste, ai tuturor Conferințelor Uniunii și invitați din cadrul Diviziei Inter-Europene.

Atmosfera a fost una aparte încă din primele momente ale programului. Sala plină, bucuria revederii și sentimentul că toți suntem parte din aceeași misiune au transformat evenimentul într-o adevărată sărbătoare a credinței și a implicării. Momentele muzicale susținute de formația de alături Gold Brass, din Vaida Cămăraș, de grupul feminin Armonis și de Corul Adventist Brașov au adus emoție și solemnitate unei zile deja pline de semnificație.

Prima parte a congresului a fost dedicată prezentării domeniilor de slujire ale Bisericii. Fiecare departament a adus în atenție o perspectivă diferită asupra misiunii, dar toate s-au îndreptat spre aceeași idee: Evanghelia are nevoie să fie trăită, nu doar rostită.

Pastorul Marius Andrei a reamintit că misiunea începe în familie, acolo unde credința se transmite prin exemplu și dragoste. Iar pastorul Dragoș Mușat a vorbit despre autenticitate, subliniind că oamenii nu mai sunt convinși doar de cuvinte, ci de vieți transformate: „Tu trebuie să fii exemplul; oamenii trebuie să vadă în tine ceea ce predici.”

Tehnologia și mijloacele moderne de comunicare și-au găsit, de asemenea, locul în prezentările congresului. Pastorul Costi Gogoneață a prezentat ADAM, chatbotul educațional dezvoltat de Trustul Media Speranța, ca un instrument menit să îi ajute pe oameni să studieze și să se apropie mai mult de Dumnezeu. În același timp însă,

pastorii Lorand Balla și Viorel Răducan au arătat că, în ciuda schimbărilor tehnologice, cărțile și Biblia își păstrează puterea de a transforma vieți. Au fost prezentate numeroase materiale misionare și de studiu, alături de aplicația MyBible, folosită deja de mulți credincioși.

Educația a ocupat un loc special în cadrul congresului. În prezentarea sa, pastorul Valentin Filimon a subliniat rolul esențial al educației în misiunea Bisericii și a amintit afirmația lui John Wesley Taylor, potrivit căruia educația este „cel mai lung și cel mai amplu eveniment evanghelistic organizat de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea”. Mărturiile elevilor și studenților au ilustrat această realitate într-un mod emoționant. Tineri care au ales să studieze în instituții adventiste au vorbit despre modul în care această alegere le-a influențat credința, valorile și direcția în viață.

Printre cele mai emoționante momente s-au numărat mărturiile unor persoane care și-au schimbat radical viața în urma întâlnirii cu Dumnezeu. Unele proveneau

Barna Magyarosi, președintele Diviziei Inter-Europene, a amintit că „pe măsura entuziasmului și stăruinței cu care este dusă lucrarea înaintea va fi și reușita”.

Aurel Neațu i-a încurajat pe cei prezenți să-și păstreze credința, speranța și privirea îndreptată spre ziua în care Dumnezeu va împlini promisiunea: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi.”

Congresul Național de Misiune de la Brașov a fost o invitație la implicare și o reafirmare a faptului că misiunea rămâne inima Bisericii. De la familie și educație la media, literatură, acțiuni umanitare și mărturie personală, toate aceste inițiative se întâlnesc într-un singur scop: vestirea Evangheliei și pregătirea oamenilor pentru întâlnirea cu Hristos.

din alte medii religioase, iar experiențele lor au arătat încă o dată că Evanghelia continuă să atingă și să transforme inimi.

Toate Conferințele și-au prezentat proiectele și experiențele misionare. Deși diferite ca formă și context, acestea au avut un numitor comun: dorința de a răspunde nevoilor oamenilor și de a duce speranța Evangheliei cât mai aproape de ei.

Participanții au avut ocazia să viziteze standurile amenajate de Conferințele Uniunii, de instituțiile adventiste și de diferite departamente și organizații partenere. Aceste spații au oferit informații despre proiectele aflate în desfășurare, materiale misionare și educaționale, precum și oportunitatea unor discuții directe cu cei implicați în diverse domenii de slujire. Vizitarea standurilor a devenit astfel o ocazie de inspirație și de descoperire a numeroaselor moduri în care misiunea este trăită și pusă în practică în Biserica Adventistă din România.

Una dintre imaginile care au rămas în mintea participanților a fost cea prezentată de pastorul Daniel Brînzan. El a comparat lucrarea personală cu un izvor care alimen-

tează un râu, iar râurile se adună într-un fluviu. Fiecare gest de slujire, fiecare mărturie și fiecare suflet câștigat contribuie la această mare mișcare a Evangheliei. Nicio contribuție nu este prea mică atunci când este pusă în mâinile lui Dumnezeu.

În același spirit a fost prezentată și inițiativa *OneVoice27*, un proiect care își propune să mobilizeze întreaga Biserică într-un efort comun de vestire a Evangheliei. Rugăciunea, studiul Bibliei, implicarea prin media și mărturia personală sunt doar câteva dintre direcțiile prin care credincioșii sunt invitați să participe la această lucrare.

Invitatul special al congresului, pastorul Barna Magyarosi, președintele Diviziei Inter-Europene, a adresat un apel direct la implicare. El a vorbit despre pericolul comodității, care îi poate slăbi pe oameni și îi poate îndepărta de chemarea lui Dumnezeu. „Avem o misiune. Ce punem la dispoziția lui Dumnezeu?” a fost întrebarea pe care a lăsat-o fiecărui participant. Citând-o pe Ellen White, el a amintit că „pe măsura entuziasmului și stăruinței cu care este dusă lucrarea înaintea va fi și reușita”, exprimându-și convingerea că Dumnezeu oferă tot ceea ce este necesar celor care aleg să se implice cu toată inima.

În mesajul de consacrare, Aurel Neațu, președintele Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, a vorbit despre nevoia unor oameni care să rămână aproape de Dumnezeu și să vestească Evanghelia prin vorbe și fapte. El a subliniat că dragostea pentru Dumnezeu este cea care îi motivează pe misionari și i-a încurajat pe cei prezenți să-și păstreze credința, speranța și privirea îndreptată spre ziua în care Dumnezeu va împlini promisiunea: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi.”

După masa de prânz, congresul a continuat dincolo de zidurile sălii de sport. În urma unui mesaj motivațional susținut de pastorul Florian Ristea, participanții au

ieșit în diferite zone ale Brașovului pentru a transforma misiunea dintr-un subiect de discuție într-o experiență concretă.

Au fost distribuite 25.000 de exemplare ale cărții *Numărătoarea inversă. Zorii unei noi ere*, de Alejandro Bullón, și 5.000 de exemplare ale revistei *Semnele Timpului*. În Piața Sfatului și în cartierele Astra, Dacia și Tractorul au fost amenajate standuri de carte și spații de dialog cu publicul. Tinerii s-au implicat în activități de prevenire a fumatului și a consumului de droguri, iar numeroși voluntari au oferit materiale informative și au inițiat conversații cu cei interesați.

Tot în Piața Sfatului, Trustul Media Speranța a organizat o serie de activități de prezentare a proiectelor sale media și educaționale. Momentele muzicale susținute de fanfara Gold Brass și de soliștii Cristina, László și Robert Bede au atras atenția trecătorilor și au creat oportunități de dialog și apropiere.

Dimensiunea practică a iubirii creștine s-a văzut și prin acțiunea umanitară coordonată de ADRA România. Cu sprijinul Direcției de Asistență Socială Brașov, au fost oferite pachete cu produse de bază pentru 230 de familii aflate în situații de vulnerabilitate. A fost o demonstrație simplă și puternică a faptului că misiunea înseamnă nu doar a vorbi despre speranță, ci și a o transforma în gesturi concrete de grijă și solidaritate.

Congresul Național de Misiune de la Brașov nu a fost doar o întâlnire festivă și nici doar o prezentare a proiectelor bisericii. A fost o invitație la implicare și o reafirmare a faptului că misiunea rămâne inima Bisericii. De la familie și educație la media, literatură, acțiuni umanitare și mărturie personală, toate aceste inițiative se întâlnesc într-un singur scop: vestirea Evangheliei și pregătirea oamenilor pentru întâlnirea cu Hristos. ♦

Departamentul Comunicare,
Uniunea de Conferințe

UN ANGAJAMENT FERM PENTRU MISIUNE

IMPACT MOZAMBIQUE 2026 SE ÎNCHEIE CU SUTE DE BOTEZURI

Președintele Conferinței Generale, Erton Köhler, îi îndeamnă pe adventiști să folosească rețelele sociale pentru a împărtăși speranța

Cântece de laudă, mesaje biblice inspiratoare și sute de persoane care și-au predat viața lui Dumnezeu prin botez au marcat ziua de încheiere a programului Impact Mozambique 2026, desfășurat la 23 mai, în Maputo, Mozambic.

Mii de membri ai Bisericii și lideri adventiști s-au adunat pe Stadionul Național Zimpeto pentru a-i întâmpina pe noii membri, pentru a asculta mesajele președintelui Conferinței Generale, Erton Köhler, și ale altor lideri ai Bisericii și pentru a-și reafirma

angajamentul de a împărtăși speranța cu rudele, colegii și prietenii lor.

„Dorim să mulțumim Guvernului Mozambicului”, a declarat Harrington Akombwa, președintele Diviziei Africa de Sud–Oceanul Indian, în salutul adresat participanților. „Vă mulțumim că ați creat condițiile necesare și că ne-ați primit cu deschidere.”

La începutul serviciului divin, cercetași au intrat pe stadion purtând steagurile Mozambicului și ale Cercetașilor. De ase-

menea, sute de femei implicate în lucrarea Departamentului Lucrarea Femeii au intrat cântând cu bucurie, fiind apreciate pentru dedicarea lor față de misiune.

O cultură a speranței

Eduardo Joaquim Mulémbwè, ministru în cadrul Președinției pentru Afaceri Parlamentare, Guvernare Locală și Adunări Provinciale, a transmis un mesaj special din partea președintelui Mozambicului, Daniel Chapo.

„Guvernul Republicii Mozambic recunoaște pe deplin rolul organizațiilor religioase în promovarea păcii, consolidarea coeziunii sociale și susținerea valorilor etice și morale”, a declarat acesta.

El a evidențiat contribuția Bisericii Adventiste în domenii de interes public precum educația, sănătatea, asistența socială și dezvoltarea morală a societății.

Totodată, Mulémbwè a subliniat ceea ce a numit „cultura speranței, a responsabilității active și a preocupării pentru aproapele”, promovată de Biserica Adventistă. În opinia sa, Impact Mozambique îi inspiră pe cetățeni să privească spre un viitor mai bun prin inițiative concrete care sprijină dezvoltarea umană și solidaritatea.

O singură familie

La începutul mesajului său, Erton Köhler a mulțumit autorităților pentru sprijinul acordat Bisericii Adventiste în împlinirea misiunii sale.

El a remarcat că Mozambicul este „o țară tânără, formată de oameni tineri”, o caracteristică pe care o consideră asemănătoare începuturilor Bisericii Adventiste.

Adresându-se celor 398.000 de adventiști din Mozambic, Köhler a transmis salutăările familiei adventiste mondiale.

„Îmi place să văd această Biserică drept o familie, având un singur Tată, răscumpărată prin același sânge și aparținând aceleiași împărății cerești”, a spus el. „Avem aceeași solie, aceeași misiune și aceeași speranță a revenirii apropiate a lui Isus.”

Alăturându-ne misiunii lui Dumnezeu

În mesajul său, Köhler i-a îndemnat pe participanți să îmbrățișeze și să devină parte a misiunii lui Dumnezeu.

„Evanghelia va fi predicată cu noi sau fără noi”, a reamintit el. „Dar cred că minunile vor fi și mai impresionante dacă ne alăturăm lucrării.”

Invitându-i pe cei prezenți să reflecteze asupra stării lumii, el a vorbit despre răbdarea lui Dumnezeu față de omenire.

„Dumnezeu așteaptă ca oamenii să răspundă iubirii Sale”, a explicat el. „Isus spune: «Satana va continua să facă răul, dar Eu voi continua să aștept, pentru că vreau ca fiecare om să aibă ocazia să fie mântuit.»”

În acest context, Köhler a subliniat că Impact Mozambique a reprezentat pentru mulți o ocazie de a-L accepta pe Dumnezeu.

„De aceea, noi, adventiștii, continuăm să predicăm: pentru că dorim ca fiecare om să vină la Isus și să fie mântuit.”

În încheiere, el i-a îndemnat pe cei încă nehotărâți:

„Cerul vă așteaptă. Isus vă așteaptă înainte de a Se întoarce.”

Botezuri în întreaga țară

În cadrul ceremoniei de botez care a urmat, sute de persoane, tineri și vârstnici,

și-au exprimat public credința în Dumnezeu. O duzină de pastori, printre care Erton Köhler și Harrington Akombwa, au oficiat botezurile, în timp ce candidații așteptau răbdători, în șiruri lungi, sub soarele puternic.

Ceremonia de pe Stadionul Zimpeto a fost însă doar una dintre cele peste 660 de locații din întreaga țară, unde au avut loc botezuri. Pastorii și liderii regionali au oficiat ceremonii în ocean, râuri, lacuri, baptisterii și chiar în căzi de plastic.

Akombwa a explicat că mulți lideri adventiști nu au fost prezenți la evenimentul central deoarece, după două săptămâni de predicare în diferite regiuni, conduceau botezuri în alte părți ale țării.

Liderii Bisericii, inclusiv José Moreira, președintele Uniunii de Misiuni Mozambic, au declarat că statisticile finale vor fi disponibile în următoarele săptămâni.

„Credem că, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, vom depăși astăzi pragul de 400.000 de membri”, a spus Moreira.

Împreună pentru misiune

Programul de după-amiază a fost dedicat inițiativei *OneVoice27*, un proiect al Bisericii mondiale care urmărește implicarea fiecărui membru și lider în vestirea lui Isus până în anul 2027 și dincolo de acesta.

„Biserica noastră a fost creată pentru evanghelizare”, le-a reamintit Akombwa participanților.

Inițiativa va culmina în septembrie 2027, când se vor împlini 2.000 de ani de la botezul lui Isus și începutul lucrării Sale publice.

„În septembrie 2027, fiecare membru, fiecare pastor, fiecare lider și fiecare instituție media adventistă vor vorbi despre Isus care a venit și despre Isus care va reveni.”

Köhler a apreciat colaborarea exemplară dintre membrii și liderii adventiști din Mozambic în cadrul proiectului Impact Mozambique.

„Dar acesta a fost doar începutul”, a spus el. „Acum, Mozambicul se va alătura întregii lumi pentru a-L proclama pe Isus în același timp.”

El a explicat că inițiativa va combina mesajele transmise prin mass-media cu activitatea grupelor mici și cu seriile de evanghelizare organizate local.

„Fiecare loc va găsi cea mai potrivită modalitate de implementare a proiectului *OneVoice27*”, a adăugat el.

Cum va fi implementat *OneVoice27*

Odailson Fonseca, coordonator de comunicare în cadrul biroului președintelui Conferinței Generale, a explicat că *OneVoice27* se bazează pe comunicare – pe proclamarea aceluiași adevăr, folosind metode de prezentare adaptate vremurilor.

„Adevărul nu se schimbă”, a subliniat Fonseca, „dar modul în care îl comunicăm se schimbă.”

În acest context, liderii adventiști i-au încurajat pe membri să folosească cel mai

accesibil instrument aflat la îndemână: telefonul mobil.

„Dedicați-I lui Dumnezeu canalele voastre de socializare”, a provocat Fonseca audiența. „Fiți intenționați în consumul media și puneți toate platformele voastre de comunicare în slujba lui Isus.”

Köhler a susținut apelul și i-a invitat pe participanți să ridice telefoanele mobile.

Privind miile de telefoane înălțate deasupra stadionului, el a declarat:

„*OneVoice27* a început deja. Suntem pregătiți să lansăm o mișcare globală chiar din palma mâinilor noastre.”

Apoi a adăugat:

„Vă chem să folosiți rețelele sociale nu doar pentru divertisment, ci ca un mijloc de a proclama mântuirea.”

MARCOS PASEGGI, *Adventist Review*

Perspectiva adventistă asupra DANSULUI

– Partea a II-a –

După analiza perspectivei biblice din prima parte a acestui articol, este necesar să observăm modul în care această înțelegere este confirmată și aprofundată în scrierile Spiritului Profetic.

II. Perspectiva Spiritului Profetic

Ellen White, bazându-se pe importanța interpretării corecte a Bibliei, aspect subliniat și mai sus, îndeamnă adventiștii să nu se refere la dansul lui David ca la un exemplu demn de urmat. Iată ce spune Spiritul Profetic despre acest lucru:

„Jocul lui David nu poate fi socotit un precedent. — Jocul lui David, în bucurie reverențioasă în fața lui Dumnezeu, a fost citat de iubitorii de plăceri pentru a justifica *dansul modern*, însă un astfel de argument nu are temelie. În zilele noastre, dansul este asociat cu chefurile și destrăbălările din timpul nopții. Moralitatea și sănătatea sunt sacrificate pentru plăceri. Pentru cei care frecventează balurile, Dumnezeu nu poate constitui un subiect de gândire sau închinare; rugăciunea și cântările de laudă nu-și găsesc locul în adunările lor. Acest test trebuie să fie decisiv. Distracțiile care au tendința de a slăbi plăcerea pentru lucrurile sfinte și de a ne micșora bucuria de a-L sluji pe Dumnezeu nu trebuie căutate de creștini. Muzica și jocul de bucurie, pline de laudă la adresa lui

Dumnezeu, odată cu aducerea chivotului, nu au nicio urmă de asemănare cu destrăbălarea dansului modern. Unul avea ca țintă amintirea lui Dumnezeu și înălțarea Numelui Său cel sfânt, iar celălalt vrea să-i facă pe oameni să-L uite pe Dumnezeu și să-L dezonoreze.” (Ellen G. White, *Căminul adventist*, p. 261)

Am evidențiat expresia „dansul modern”. Ce caracterizează stilurile de dans modern, atât de diferite de dansul evreiesc al lui David? Răspunsul la această întrebare o găsim în romanul lui Mikszáth Kálmán, intitulat *Căsătoria tânărului Noszty cu Tóth Mari*, p. 327 (ediția 1984). Iată ce înseamnă dansul modern:

„Este un dans capricios și zvăpăiat, precum spiritul francez: indecis și plin de dor. Un act al iubirii trupești diluat în sosul eleganței. Un flirt ostentativ...”

Ellen White cu siguranță nu l-a cunoscut pe Mikszáth, cel mai probabil nici nu a auzit despre el, deși acesta a fost un contemporan mai tânăr al scriitoarei, dar descrierea dansului modern din citatul de

mai sus se potrivește perfect cu definiția pe care i-a dat-o ea dansului. *Dansul modern* este o formă de divertisment care distruge spiritualitatea și indică o lipsă de spiritualitate în rândul adventiștilor. Este o formă ieftină de divertisment, pe care unii oameni o urmăresc pentru că s-au săturat de practica sănătoasă a credinței lor și au nevoie să înlocuiască cu „substitute” ceea ce este adevărat și autentic, considerându-l plictisitor și demodat.

Această nouă formă a adventismului este numită „iluminare”, fără să se știe că șarpele/Satana a înșelat-o pe Eva tocmai prin acest lucru, că „i se vor deschide ochii”, va fi „iluminată” (Geneza 3:5,7), dacă va acționa contrar voinței lui Dumnezeu. Într-adevăr, s-au deschis ochii Evei, dar nu a văzut altceva decât goliciune. Aceasta este esența adventismului nou, iluminat: goliciunea! Iar această goliciune trebuie ascunsă prin dansul de nuntă/de societate!

În 1882, o soră americană care se convertise recent la credința adventistă a întrebat-o pe Ellen White despre dansul de societate. „Este păcat să dansezi?”, a întrebat femeia. Sora White a răspuns printr-un articol lung, intitulat „Should Christians Dance?/Ar trebui creștinii să danseze?”, publicat în revista *Review and Herald* (RH), pe 28 februarie 1882. Răspunsul a fost publicat la cererea lui Ellen White, deoarece conține principii generale privind dansul și atitudinea pe care ar trebui să o aibă fiecare adventist în această chestiune, indiferent unde locuiește sau în ce epocă trăiește. Citeț un pasaj din articol (RH, 28 februarie 1882, pp. 9, 12):

„Dansul de astăzi este o școală a depravării, un blestem înspăimântător pentru societate. Dacă s-ar aduna laolaltă din orașele mari toți cei care sunt distruși anual de această practică, s-ar înfățișa în fața noastră poveștile unor vieți distruse. Câți dintre cei care sunt acum gata să-și ceară iertare pentru această

practică ar privi rezultatul dansului cu anxietate și uimire! Cum pot părinții care se declară creștini să-și expună copiii la ispită, participând împreună cu ei la astfel de ocazii așa-zise festive? Cum pot tinerii și tinerele să-și vândă sufletele (viața veșnică) pentru plăcerea pe care le-o oferă dansul?” (p. 9)

„Sora mea, când vei studia cu atenție viața lui Hristos așa cum este descrisă în Biblie și când Duhul Sfânt Ți-L va revela așa cum este El, vei fi convinsă că dansul nu are loc în viața unui creștin. Când simți dorința de a participa la această distracție, întoarce-te spre Ghetsimani și contemplă agonia pe care Hristos a îndurat-o pentru noi. Vezi cum Mântuitorul lumii Se luptă cu o durere supraomenească, pe măsură ce păcatele întregii lumi îl apasă. Ascultă rugăciunea Lui, adusă către tine prin adierea compasiunii: «Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.» A sosit ceasul întinericului. Hristos intră sub umbra crucii. El trebuie să bea singur paharul amar. Dintre toți copiii Săi de pe pământ, pe care i-a binecuvântat și i-a mângâiat, nu este niciunul care să-L mângâie în această oră teribilă. Trădătorii Lui L-au predat mulțimii ucigașe. Slăbit și epuizat, El a fost târât de la o judecatorie la alta. Fiii propriului Său neam au fost acuzatorii, iar romanii, călăii Lui. Și astfel, Cel care nu a cunoscut păcatul Și-a dat viața pe Calvar, ca un nelegiuit” (p. 12).

Nu este nevoie de un mare efort intelectual pentru a formula concluzia Spiritului Profetic:

**În momentul în care vă simțiți
ispitiți să dansați, gândiți-vă
la ceea ce s-a întâmplat
în Grădina Ghetsimani și,
ulterior, pe Calvar!**

III. POZIȚIA CU PRIVIRE LA DANS EXPRIMATĂ ÎN MANUALUL BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA

Manualul Bisericii exprimă în felul următor poziția Bisericii Adventiste față de dans (p. 181):

„O altă formă de distracție care are o influență dăunătoare este dansul. «Dansul, așa cum este el practicat astăzi, este o școală a depravării, un blestem de temut pentru omenire» (*Solii pentru tineret*, p. 399; vezi 2 Cor. 6:15-18; 1 Ioan 2:15-17; Iacov 4:4; 2 Tim. 2:19-22; Ef. 5:8-11; Col. 3:5-10). Să nu frecvențăm astfel de forme de distracții comercializate și să nu ne unim cu oamenii lumești și ușuratici, «iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu» (2 Tim. 3:4). Recreația este vitală. Noi trebuie să ne străduim să facem din biserică un centru de prietenie și recreație pentru poporul nostru.»

IV. CONCLUZII

Interpretarea corectă a Scripturii este singura abordare sigură dacă dorim să obținem un răspuns clar cu privire la dans – sau orice altă întrebare. Textele biblice narrative sau descriptive nu pot și nu tre-

buie interpretate ca poruncile. Mai mult, practicile sau comportamentele descrise în pasajul biblic nu pot fi interpretate ca exemple de urmat, mai ales când vine vorba de chestiuni ambigue și controversate din punct de vedere moral.

Conform Scripturii, dansul evreiesc/israelit din Vechiul Testament nu era o formă de închinare prescrisă de Dumnezeu, ci o practică tolerată de El, la fel ca poligamia, consumul de alcool și divorțul, pe care Dumnezeu le tolera pur și simplu, dar nu le considera practici corecte. Isus Însuși clarifică acest lucru urmașilor Săi din timpul Noului Testament (Matei 19:3-9).

Dansul nu era și nu putea fi parte din serviciul divin desfășurat în sanctuar, preoții nu dansau niciodată. Ceea ce Dumnezeu doar tolera (dansul, băuturile alcoolice, divorțul, poligamia) nu putea deveni un component al serviciului divin din sanctuar sau al vieții acelor care slujeau în Cortul Sfânt. Prin urmare, acestea nu pot face parte nici din practicile adventiștilor, oameni pe care învățătura Noului Testament îi identifică drept „preoție împărătească” (1 Petru 2:9). Găsim aici conceptul de preoție universală aplicat în dreptul membrilor Bisericii, în ale căror practici nu poate fi inclus niciun fel de divertisment lumesc, chemarea lor fiind aceea de a fi consilieri spirituali, și nu distrugători de suflete în lumea și societatea actuală.

Spiritul Profetic condamnă în mod clar dansul, considerându-l o practică lumească, o formă de divertisment care dăunează spiritualității.

Poziția oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea exprimată în *Manualul Bisericii* este limpede: dansul este incompatibil cu stilul de viață și practicile de închinare ale adventiștilor. În consecință, nici nunțile nu pot deveni ocazii pentru dans. ❖

Conf. univ. dr. SZALLÓS-FARKAS ZOLTÁN,
Universitatea Adventus, Cernica, România

ÎN GHETSIMANI

Nu există ceva mai profund care să lege două persoane decât sentimentul și convingerea că ești înțeles de către celălalt, că nu ești singur cu emoțiile și nevoile tale. Sunteți împreună. În oceanul celor opt miliarde de oameni se creează o insulă pe care să vă conectați voi doi.

Pe un om nu-l cunoști decât în măsura în care îi cunoști sentimentele și gândurile, regretele și visurile, trăirile și tainele. „Gândurile și sentimentele combinate fac caracterul moral.”¹ Cunoasc caracterul unui om doar având acces la frământările și simțămintele lui.

Fiecare suflet are Ghetsimaniul său. Joi seara, Mântuitorul Isus Hristos le spune celor trei ucenici mai apropiați: „Sufletul

meu este cuprins de o întristare de moarte. Rămâneți aici și vegheați împreună cu Mine” (Matei 26:38).

În esență, Domnul le-a spus: „Mă simt așa. Am nevoie de aceasta”. „Mă simt apăsător. Am nevoie de voi.” Până atunci, Leul din Iuda, Dumnezeu întrupat, trecuse biruitoare și fără să ezite peste dușmani, lepădă, moarte. Acum „ființa Sa se clătina ca și când era gata să cadă”². Impresionantă exprimare pentru un bărbat, pentru un lider imbatabil, care avea o relație desăvârșită și constantă cu Tatăl. Totuși Isus recunoaște că îi este foarte greu, că are nevoie de ceilalți. Nu a spus că Îi e suficient doar Tatăl, nu a spus că nu are nevoie de nimeni. Dimpotrivă. A cerut ajutor.

Aceasta arată că nevoia de apropiere și sprijin („Vegheați împreună cu Mine!”), de încurajare și confirmare relațională nu este un semn de slăbiciune spirituală, ci face parte din modul în care Dumnezeu ne-a creat. Isus exprimă verbal și clar trăirea interioară și nevoia simțită.

„Inima mi-e copleșită, am nevoie de voi.” E o exprimare atât de personală, atât de simplă și onestă. Isus nu ofensează, nu se victimizează, nu face atac la persoană, nu etichetează, nu condamnă. Are o comunicare autentică și manifestă o vulnerabilitate sănătoasă. „Am nevoie de aceasta pentru că mă simt așa.” E o invitație clară, puternică, dar și blândă la conexiune, la apropiere. Orice suflet are nevoie de relaționare caldă, onestă, bazată pe încredere și apropiere.

„Inima omenească tânjește după simpatie și înțelegere atunci când este în suferință. Această nevoie era simțită de Domnul Hristos până în profunzimea ființei Sale.”³

În relațiile interumane, în general, și de familie, în special, când măcar unul dintre cei doi se exprimă după modelul lui Hristos („mă simt copleșit, am nevoie de tine”) se creează premisele ca relația să se vindece, să crească.

Când soția (uneori obosită și îngrijorată) aude din partea soțului: „Draga mea, mă simt deabusolat și am nevoie acum să veghezi împreună cu mine, să ne regăsim credința în Dumnezeu și iubirea dintre noi”, atunci interacțiunea are șanse mai mari de a nu deveni conflictuală cu cuvinte

pripite și resentimente, cum ar fi fost dacă el ar fi spus: „M-am saturat de atâta muncă și de o viață mereu pe fugă și cu o soție care mereu îmi adaugă sarcini de lucru!”

Când soția îi spune soțului: „Ai promis de atâtea ori că mă ajuți cu copiii și că îți iei timp pentru casă, pentru mine! Nu mai am încredere în tine. Ești cea mai mare decepție a vieții mele”, relația se tensionează.

Dacă ea urmează modelul lui Isus („Mă simt așa, am nevoie de aceasta”), relația se vindecă. „Dragul meu, mă simt singură, mi-e teamă cu copiii, cu sănătatea și cu școala lor. Am nevoie de tine. Am nevoie de prezența ta, de înțelegerea și atenția ta.” Soțul nu se simte atacat, nu va riposta cu foc la foc, ci e ajutat să își aducă aminte că ea e un vas delicat, fragil, care are nevoie de grija lui, de puterea lui blândă.

Când exprimarea părintelui către copil este după modelul din Ghetsimani („Dragul meu, mă simt copleșit de atâtea îndatoriri, am nevoie de tine. Mă simt îngrijorat cu privire la dezvoltarea ta, va trebui să îți cer ceva sau am nevoie să facem o înțelegere”), fiul va fi mult mai deschis la conexiunea cu părintele și la îndreptare comportamentală. Dacă nu ne modelăm exprimarea pentru a fi asertivă, caldă, personală, vom aluneca în alternativa care este atât de distructivă și care îi întărește la mână pe copii („Ești un iresponsabil, te voi pedepsi! Dumnezeu iubește copiii cuminți!”).

Pe cât de bine face modelul lui Isus (mă simt așa, am nevoie de aceasta), pe atât de rău face alternativa: acuzații precum: „E vina ta. Ți-am spus de o mie de ori”, victimizare: „Pe mine nimeni nu mă ascultă în casa asta”; etichetare: „Nu ai caracter. Ești cea mai mare dezamăgire a vieții mele.”

Alții confundă smerenia cu frica de confruntare și, fiindu-le greu să fie asertivi (să își exprime constructiv sentimentele și nevoile), aleg să ignore realitatea și să tacă an după an, lăsând lucruri nerezolvate și îngăduind să se strecoare pe tăcute o

Dacă nu ne modelăm exprimarea pentru a fi asertivă, caldă, personală, vom aluneca în alternativa care este atât de distructivă și care îi întărește la mână pe copii.

distanțare emoțională, o singurătate în doi. Aceștia uită că „nu conflictele distrug atât de mult un cuplu, cât înstrăinarea care derivă din lipsa de conectare emoțională”.⁴

Un părinte asertiv și conectat va ajuta adolescentul să se exprime la fel. „Tată, mă plictisesc. Am nevoie să te joci cu mine. Am nevoie să îmi acorzi atenție când îți spun despre preocupările mele. Am nevoie să îmi și placă de tine, nu doar să te iubesc.” „Mamă, mă simt uneori singur, fricos, rușinat. Am nevoie să îmi spui des că sunt în siguranță, că Dumnezeu a pus valoare și în mine, că mă iubești, că sunt frumos, că sunt puternic. Mă simt stânjenit, confuz, întinat. Am nevoie să mă ascuți și să vorbim fără să-mi ții predici sau să mă desconsideri.” „Tată, am nevoie să nu te mai cerți cu mama. Mi-ar plăcea să mă mândresc cu tine printre oameni.” „Mamă, la școală mă simt stresat, obosit și tentat de atâtea păcate. Ajută-mă! Dincolo de versete biblice învățate și ritualuri religioase, am nevoie să îmi arăți cum să îmi placă de Dumnezeu și să îmi găsesc locul în brațele Lui și rostul în Împărăția Lui.”

În cuplu, modelul din Ghetsimani ar putea suna astfel: Ea spune: „Mă simt copleșită, am nevoie să mă ajuți cu cei mici.” El: „Mă simt distanțat de tine, am nevoie să mă atingi și să-mi spui că vrei să stai lângă mine.” Ea: „Mă simt neînțeleasă, am nevoie să mă ascuți, să te uiți în ochii mei, să-mi acorzi zece minute din timpul tău.” Amândoi: „Am nevoie să pot avea încredere în tine. Sunt trist/ă și îngrijorat/ă. Mă simt zdrobit/ă, ispitit/ă, frustrat/ă, stresat/ă, am nevoie să vorbim. Să petrecem un timp plăcut împreună. Să vorbim despre noi, despre trecut, despre viitor, despre întoarcerea Domnului Hristos, despre mântuire, despre boală, despre moarte. Nu vreau să fiu singur/ă cu frământările acestea multe. Am nevoie de timp cu tine, doar noi doi. Nu mai sunt la zi cu gândurile și trăirile tale. Acum, când sunt tensionat/ă, am nevoie

Nu conflictele distrug atât de mult un cuplu, cât înstrăinarea care derivă din lipsa de conectare emoțională.

să vorbești cu mine calm cu amabilitate, am nevoie de o pauză sau de a vorbi despre ceva frumos mai întâi. Când sunt inundat/ă de frustrare nu îmi face bine să mă critici. Te rog să nu mă condamni când greșesc, să nu mă disprețuiești când mă descurajez pe cărarea credinței. Când sunt cu nervii încordați, nu am nevoie de corectare, ci de tăcere și iertare necondiționată. Am nevoie de siguranță, de empatia și de compasiunea ta, de îmbrățișarea ta, de acceptarea ta.”

Pe verticală, strigătul nostru pleacă către Dumnezeu. „Doamne, mă simt copleșit. Scapă-mă!”

Joi seara, Isus a avut trei cereri (vegheați cu Mine, rugați-vă să nu cădeți în ispită, îndepărtează paharul) și niciuna nu a fost împlinită. Dar a primit ce a avut nevoie ca să meargă până la capăt. Tatăl l-a trimis pe cel mai bun înger să îl țină în brațe transmițându-i siguranța și iubirea divină. Mesajul era: „Te înțeleg, sunt cu tine.” „Dumnezeu suferea împreună cu Fiul Său.”⁵

Când inima doare, spune-i aproapelui tău și lui Dumnezeu cum te simți și ce ai nevoie. În ceea ce îi privește pe semenii tăi, chiar dacă ei nu aleg modelul divin de exprimare, tu știi că ei tot asta au în suflet: rană și nevoie. Așa e în Ghetsimani.

CRISTIAN TRENCHIA, director departamente Educație/Slujirea Familiei, Conferința Moldova

NOTE

¹ Ellen White, *Mărturii*, vol. 5, p. 310 în original

² Hristos, *Lumina lumii*, p. 685 în original

³ Hristos, *Lumina lumii*, p. 687 în original

⁴ *Relațiile care ne vindecă*, Editura Viață și Sănătate, p. 73

⁵ Hristos, *Lumina lumii*, p. 693 în original

Mai este loc LA MASA TA?

Am crescut într-o familie unde, indiferent de circumstanțe, se găsea o porție de mâncare nu doar pentru cei din casă sau pentru prieteni, ci și pentru cei care erau în trecere sau se opreau ocazional să ne viziteze. Și la bunici am văzut aceeași deschidere pentru nevoiaș, pentru străin și călător. Bunicul de la Policiori, județul Buzău, muncea ca voluntar la mulsul turmelor de oi și capre din sat pentru a putea oferi lapte și brânză celor care nu aveau animale și nici mijloace de subsistență. Când clienții veneau la atelier pentru o pereche de târlci (papuci ieftini din pâslă), bunicul Ene îi întreba mai întâi dacă au mâncat; bunica Dumitra le oferea de mâncare și doar după aceea bunicul se apuca de croit.

Îmi amintesc cum bunica de la Sibiu gătea întotdeauna oale mari de mâncare și pentru elevii sau studenții care găzduiau în casa lor, dar punea deoparte mâncare și pentru femeia romă cu mulți copii, care venea din când în când în oraș să mai capete alimente, îmbrăcăminte, sau bani. Umilă, femeia se așeza pe treptele casei să mănânce acolo, dar bunica Lizica o așeza la masă cu noi, toți ceilalți. Bunica îi știa pe cei necăjiți sau fără adăpost din oraș și se ducea la piață luând câte ceva de mâncare și pentru cei ce veneau de la distanțe mari, din alte județe, să își vândă produsele în orașul de pe Cibin, și care dormeau în piață. Familia ei era cu mult mai mare decât percepeam noi.

Biserica creștină s-a format ca o familie, din familii, incluzându-i însă și pe străin, și pe venetic. Din păcate, marea majoritate a bisericilor locale a pierdut acest obicei al ospitalității față de străin și călător. Mai ales în orașe este atât de ușor să fii invizibil sau nevăzut în seamă. Îi vedem și auzim pe cei care arată diferit de noi, fie prin culoarea pielii, prin îmbrăcăminte, sau prin limba vorbită. Și totuși trecem pe lângă ei, sau ei pe lângă noi, și îi ignorăm. Ca să nu mai vorbesc despre cei care arată ca noi, care vorbesc aceeași limbă, și totuși sunt izolați

în societatea contemporană care este din ce în ce mai fragmentată și exclusivistă. Într-o societate conectată tehnologic, suntem, paradoxal, din ce în ce mai deconectați unii de ceilalți. Organizăm programe la biserică, unde se adună mulți, doar pentru ca aceștia să plece deoarece nu găsesc un loc în familia și comunitatea noastră. Ușile bisericilor noastre sunt deschise în ziua a șaptea, dar prea adesea închise în celelalte șase zile.

Biblia ne oferă o altă viziune. Încă din Vechiul Testament, evreii erau învățați că străinul, pelerinul sau prizonierul de război trebuie să aibă un loc în familia lor, „pentru că și voi ați fost străini în țara Egiptului” (Deuteronomul 10:19). Era chiar o poruncă bazată pe caracterul lui Dumnezeu, cel care „nu caută la fața oamenilor... care iubește pe străin și-i dă hrană și îmbrăcăminte” (10:17-18). În Noul Testament, Isus a venit să îi primească pe cei care fuseseră îndepărtați. Din nefericire, Israel îi ținuse la distanță pe cei dintre neamuri, iar Isus le-a reamintit că misiunea lor era să îi apropie și să îi primească pe cei ținuți departe. Ospitalitatea își are originea în Dumnezeu, iar biserica creștină s-a născut cu acest ADN. Este parte din natura oricărei biserici autentice.

Din nefericire, Israel îi ținuse la distanță pe cei dintre neamuri, iar Isus le-a reamintit că misiunea lor era să îi apropie și să îi primească pe cei ținuți departe. Ospitalitatea își are originea în Dumnezeu, iar biserica creștină s-a născut cu acest ADN. Este parte din natura oricărei biserici autentice.

Pavel le scria credincioșilor din Roma, amintindu-le să fie „primitori de oaspeți” (Romani 12:13). Termenul grec folosit de Pavel pentru „oaspeți” este *philoxenia*, care înseamnă „dragoste pentru străin”. Ospitalitatea este opusul xenofobiei, este îmbrățișarea emigrantului sau a refugiatului care nu mai are familie sau casă și care este tratat cu dispreț în noua societate. Pe pământul acesta, deși sunt cetățenii țărilor unde locuiesc, creștinii sunt și ei străini și călători deoarece sunt cetățenii Împărăției lui Dumnezeu. În societățile în care trăiesc, creștinii care practică ospitalitatea divină formează, inevitabil, o mișcare anticulturală.

La fel de anticulturală este și disponibilitatea de a primi ajutor și a fi tratat cu ospitalitate. Aceeași societate în care trăim ne învață să fim independenți și să „stăm pe propriile picioare”. Adesea ne simțim umiliți când ni se oferă ajutor sau ospitalitate. La fel se simt și imigranții și refugiații politic sau economic atunci când le oferim mâncare sau îi ajutăm să se descurce în hățișul legislativ. Ospitalitatea este un drum cu dublu sens, pe care trebuie să îl parcurgem în ambele direcții.

**Pavel le scria credincioșilor
din Roma, amintindu-le
să fie „primitori de oaspeți”
(Romani 12:13).**

**Urmașii lui Hristos oferă
ospitalitate pentru că a
devenit parte din natura
lor, transformați fiind de
prezența lui Hristos în viață.**

Într-o societate dezbinată și speriată, biserica oferă o alternativă. O alternativă nu pentru că urmărește să crească numeric sau pentru că este atractiv sau la modă, ci pentru că nu poate trăi altfel. Urmașii lui Hristos oferă ospitalitate pentru că a devenit parte din natura lor, transformați fiind de prezența lui Hristos în viață. Asemenea maestrului lor, creștinii îi vor căuta pe străinii și călătorii pierduți în desișurile urbane. Le vor întinde o masă imigranților și refugiaților, îi vor invita în familie și îi vor face să uite de înstrăinare. Îi vor învăța limba țării unde locuiesc acum și îi vor ajuta să se integreze. Oamenii aceștia nu își doresc să fie o problemă de rezolvat, un proiect social sau o țintă de convertire religioasă. Ei își doresc să aparțină unei comunități, să fie cunoscuți și recunoscuți pentru identitatea lor: ființe umane purtând același chip al lui Dumnezeu.

Biserica Internațională Adventistă din București își propune să fie o astfel de comunitate: deschisă, primitoare și ospitalieră. Recent s-au împlinit zece ani de când această familie îi primește în mijlocul ei pe cei care s-au refugiat în România din motive economice, din cauza războaielor sau a catastrofelor umanitare. Aici, toți suntem străini și călători, în căutarea acelei patrii mai bune menționate în Evrei 11.

Centrul de Asistență Socială Adventist – CASA Iosif, deși înființat mai recent, este locul unde persoanele fără adăpost, refugiații și imigranții din București primesc din partea voluntarilor o masă caldă, condiții pentru igiena corporală, îmbrăcăminte și încălțăminte de schimb, spațiu pentru socializare, o ureche care să îi asculte, consiliere și o încurajare din Scriptură. La CASA Iosif învățăm ce înseamnă ospitalitatea, în dublu sens. 🍀

CRISTIAN DUMITRESCU, pastor al Bisericii
Internaționale Adventiste din București
și director al Centrului de Asistență Socială
Adventist – CASA Iosif.

DOAMNE, *ce vrei să fac?*

Întrebarea aceasta este adresată de către un tânăr fariseu învățat, Saul din Tars, credincios, devotat în a-și apăra credința și convingerile, către Dușmanul său pe care-L prigonea prin cei care-L urmau. (Faptele 9:6). Cu toate studiile sale, nu a reușit să înțeleagă că Dumnezeu avea un plan pentru el (Faptele 9:15). Era hotărât să-și susțină credința lui și a națiunii sale cu orice preț, fiind dispus să contribuie la eradicarea „ereziilor” cu privire la Galileeanul care a lăsat urmași credincioși învățăturilor Sale.

Contextul religios al vremii sale avea multe valențe asemănătoare celui din zilele noastre, doar că acum diversificarea posibilităților, informațiilor și a posibilităților social-religioase au favorizat o confuzie nerecunoscută oficial, dar care sapă la realitatea adevărului și a perspectivelor acestuia.

Una dintre experiențele sale, în drum spre Damasc, a schimbat totul. Cel care nu accepta să i se arate greșelile orientării sale și care se considera singur vrednic să-și decidă soarta ajunge într-o situație neașteptată. Distanța de aproape două sute de kilometri până la Damasc, alături de însoțitorii săi zeloși, i-a făcut să fie și mai întărita împotriva credincioșilor considerați dușmanii neamului. Lumină orbitoare. Prăbușire violentă. Pierderea vederii.

Neputința de a se ridica. Rumoare printre însoțitori. Dialog cu Cineva nevăzut de către cei care-l însoțeau. „Cine ești”... „Eu sunt”... „Ți-ar fi greu?”... „DOAMNE, CE VREI SĂ FAC?”... „Intră în cetate și ți se va spune”... Și s-a schimbat totul. Ce anume a făcut posibil acest lucru? Disponibilitatea celui ce se credea stăpân pe sine să accepte pe Altcineva drept stăpân. Disponibilitatea învățatului de a accepta că nu știe aproape nimic corect. Acceptarea faptului că, în ciuda pregătirii sale educaționale superioare, nu reușea să evalueze corect realitatea. Recunoașterea că avea de învățat de la niște socotiți neștiutori și urmăriți ca dușmani ai națiunii. Trei zile de criză, post și autocercetare. Saul a rămas singur.

„Când în mijlocul oarbei lui rătăcirii și prejudecăți Saul a primit o descoperire a lui Hristos, pe care Îl prigonea, el a fost adus în directă legătură cu biserica, chemată să fie lumina lumii. În cazul acesta, Anania Îl reprezenta pe Hristos și, de asemenea, îi reprezenta pe slujitorii lui Hristos de pe pământ, care sunt aleși a lucra pentru El. În locul lui Hristos, Anania a atins ochii lui Saul pentru a-i reda vederea. În locul lui Hristos, el și-a așezat mâinile asupra lui și, rugându-se în numele lui Hristos, Saul a primit Duhul Sfânt. Toate acestea sunt făcute în numele și prin autoritatea

lui Hristos. Hristos este izvorul, iar biserica este canalul de comunicare" (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 90).

Domnul lucra și cu el, și cu Anania, și cu ceilalți credincioși din Damasc. Botez. Propovăduire. Pe cei pe care îi apăra și asculta până acum, îi făcea de rușine prezentându-L pe Hristos (Faptele 9:22). Schimbarea a fost completă, dar nerecunoscută încă nici chiar de către apostoli. Ce a urmat este istorie. Saul „se întărea din ce în ce mai mult” (Faptele 9:22).

Disponibilitatea de a asculta de Dumnezeu a favorizat împlinirea planului Său în dreptul lui Saul, care se pregătește pentru o lucrare inegalabilă, inspirată, și care a adus roade la vremea potrivită. Din prigonitor, ucenic.

Cele menționate mai sus nu sunt lucruri noi pentru cititorii Bibliei. Cei mai mulți dintre noi cunoaștem mai mult sau mai puțin experiența convertirii lui Saul, devenit apostolul Pavel. Ceea ce poate fi nou în această relatare este lecția care se desprinde din aceasta, pentru mine și pentru noi toți.

Trăim într-o lume generoasă, care ne face tot felul de oferte menite să satisfacă dorințele oricărui om, indiferent de orientarea lui socială, educațională sau religioasă. Fiecare se străduiește să-și trăiască viața conform evaluărilor sale, folosindu-se de posibilitățile pe care le are la dispoziție, considerându-se îndreptățit să-și hotărască existența. Prea puțin ne gândim la finalul ei, acceptând că ea nu se termină odată cu o eventuală înmormântare. Independența noastră în toate direcțiile este evidentă. Avem cam tot ce ne dorim, suntem liberi, pretindem că știm totul, că suntem credincioși, că aparținem de o biserică și ne simțim în rânduială cu toate... Nu prea avem ce schimba. Așa a fost Nicodim, așa a fost tânărul bogat, Petru, la un moment dat Iuda, Saul și alții... Apoi a venit criza. Unii au trecut cu bine peste ea și s-au

Dar a venit momentul să nu mai dormim... să veghem... să așteptăm și să ascultăm răspunsul Lui la întrebarea noastră: „Doamne ce vrei să fac?”... Până nu este prea târziu. Astăzi. Acum!

schimbat și își așteaptă răsplata promisă. Alții s-au pierdut. Astăzi suntem aici și noi. Unii detestăm schimbarea. Alții nu o socotim necesară. Alții considerăm că am avut această experiență... Oare? Așteptăm să se întâmple ceva ca să ne dăm seama de nevoia schimbării?

Oare Anania din Damascul de azi are ceva să ne spună ca să vedem realitatea despre noi și despre cei din jurul nostru? Oare o biserică iubită, care mai face și greșeli, este capabilă să ne ajute în vreun fel? Oare așteptăm vreo intervenție de forță ca să ne trezească din amorțeala îndreptățirii de sine? Ceasul profetic bate mai tare ca niciodată. Națiunile se frământă. Îngerii strigă. Natura se dezlănțuie. Timpul vuieste și Apocalipsa își pregătește deznodământul, iar noi stăm... Până când? Oricare ar fi situația din dreptul și din jurul nostru, rămâne o întrebare-cheie pentru schimbarea și transformarea noastră radicală în vederea perspectivei veșniciei: „Doamne, ce vrei să fac?” Poate că am ignorat această întrebare, sau am socotit-o fără importanță... Dar a venit momentul să nu mai dormim... să veghem... să așteptăm și să ascultăm răspunsul Lui la întrebarea noastră: „Doamne ce vrei să fac?”... Până nu este prea târziu. Astăzi. Acum!

IOSIF SUCIU, pastor pensionar

ADAM, ACUM ȘI PE MOBIL:

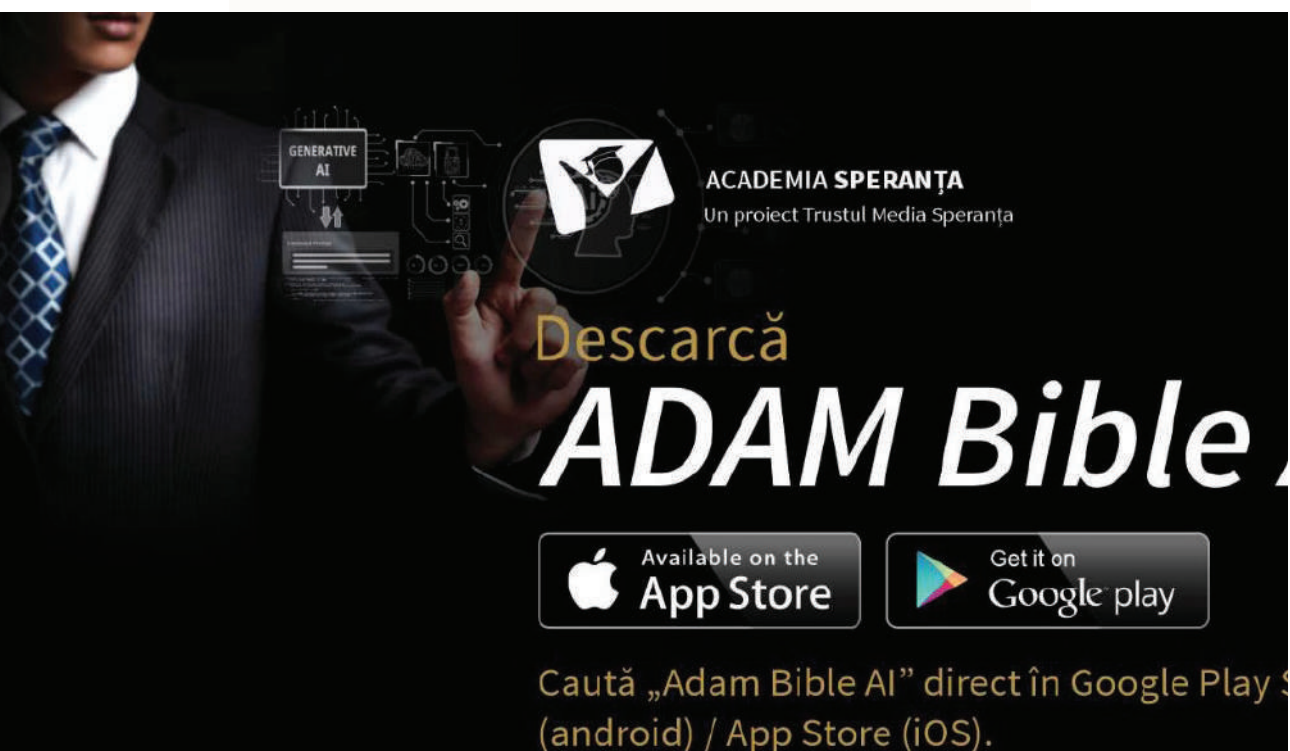
*chatbotul biblic gratuit poate fi descărcat
din App Store și Google Play*

Tehnologia poate apropia oamenii de Biblie, iar ADAM este unul dintre cele mai noi exemple în acest sens. Chatbotul biblic gratuit, dezvoltat de Trustul Media Speranța, prin Academia Speranța, este acum disponibil și sub formă de aplicație mobilă, putând fi descărcat atât din App Store, cât și din Google Play.

Cunoscut deja utilizatorilor platformei Academia Speranța și integrat pe numeroase site-uri ale bisericilor, ADAM oferă acum

acces și mai rapid la informații biblice și teme spirituale. Cu ajutorul aplicației, utilizatorii pot căuta versete, explora subiecte de interes sau adresa întrebări despre Scriptură direct de pe telefonul mobil.

Lansarea aplicației reprezintă un nou pas în folosirea tehnologiei pentru educație și dezvoltare spirituală. Într-o lume în care telefonul mobil a devenit principalul instrument de acces la informație, existența unei aplicații dedicate studiului Bibliei

ACADEMIA SPERANȚA
Un proiect Trustul Media Speranța

Descarcă

ADAM Bible

Available on the
 App Store

Get it on
 Google play

Caută „Adam Bible AI” direct în Google Play
(android) / App Store (iOS).

oferă posibilitatea de a avea permanent la îndemână o resursă utilă și ușor de utilizat.

„Lansarea aplicației ADAM reprezintă un pas firesc în misiunea noastră de a folosi tehnologia pentru a face resursele creștine mai accesibile. Credem că această aplicație va ajuta mii de oameni să găsească mai ușor răspunsuri la întrebările lor spirituale și să aprofundeze cunoașterea Scripturii”, afirmă Costi Gogoneață, directorul general al Trustului Media Speranța.

Noua aplicație a fost concepută pentru a oferi o experiență simplă și intuitivă. Utilizatorii pot adresa întrebări despre personaje biblice, evenimente, doctrine sau teme spirituale și pot primi răspunsuri rapide, care să îi ajute să își continue studiul personal. ADAM nu își propune să înlocuiască studiul individual al Scripturii, ci să fie un instrument complementar, menit să faciliteze accesul la informații și să încurajeze aprofundarea lor.

„ADAM s-a născut din dorința de a pune la dispoziția oamenilor un instrument

modern, gratuit și ușor de utilizat pentru studiul Bibliei. După succesul versiunii disponibile pe academiasperanta.ro și pe site-urile partenere, lansarea aplicației mobile a fost următorul pas firesc”, declară Beatrice Lospa, directorul programului Academia Speranța și coordonatorul proiectului ADAM.

Cum poate fi susținut ADAM?

Echipa proiectului îi invită pe utilizatori să contribuie la promovarea aplicației și la creșterea vizibilității ei în magazinele de aplicații. Instalarea aplicației, utilizarea ei constantă și publicarea unei recenzii reprezintă unele dintre cele mai importante forme de susținere.

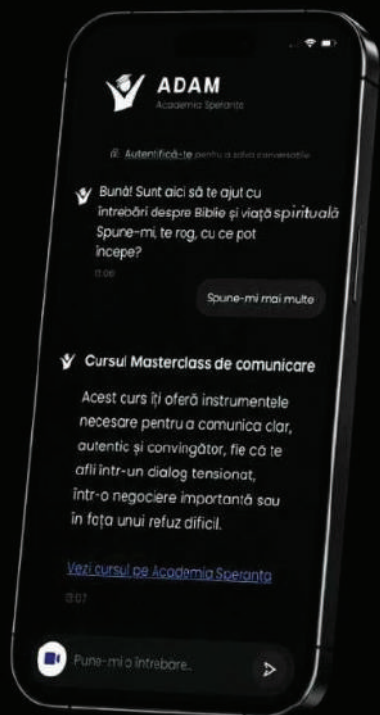
Fiecare instalare, fiecare întrebare adresată și fiecare recenzie ajută aplicația să ajungă la tot mai multe persoane interesate de studiul Bibliei. De asemenea, utilizatorii sunt încurajați să distribuie informația despre ADAM în comunitățile și grupurile lor de prieteni. Prin implicarea comunității, acest proiect poate deveni una dintre cele mai accesibile resurse biblice bazate pe inteligență artificială disponibile în limba română.

Lansarea aplicației ADAM demonstrează că tehnologia poate fi folosită în mod constructiv pentru educație, informare și dezvoltare spirituală. Cei interesați sunt invitați să descarce aplicația, să o testeze și să contribuie la dezvoltarea ei prin sugestii și feedback.

Într-o lume în care tehnologia este prezentă aproape în fiecare aspect al vieții, ADAM își propune să fie mai mult decât o aplicație: să fie un sprijin pentru studiul Scripturii, o invitație la căutarea adevărului și o resursă care să îi apropie pe oameni de Dumnezeu și de Cuvântul Său.

„Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea” (Psalmii 119:105).

BEATRICE LOSPA,
director Academia Speranța

TINERII & PROBLEMELE LOR

ATUNCI & ACUM

Aceleași întrebări, alte decoruri

Există un exercițiu de imaginație pe care merită să-l facem. Dacă am putea călători în timp și am aduce într-o biserică de acum pe câțiva dintre tinerii Bibliei, probabil am fi surprinși. Ne-am aștepta să întâlnim niște eroi spirituali fără cusur, mereu siguri pe ei, mereu ascultători, mereu pregătiți să facă voia lui Dumnezeu. În schimb, l-am găsi pe Moise luptându-se cu nesiguranța și sentimentul că nu este suficient de bun. L-am vedea pe Ieremia spunând că este prea tânăr pentru responsabilitățile care îi stau înaintea. L-am întâlni pe Samson, incapabil să-și controleze impulsurile. L-am vedea pe Petru, promițând mai mult decât putea împlini și prăbușindu-se exact atunci când credea că este cel mai puternic. Am face poate o adunare administrativă pentru dezaprobarea tatălui care a contribuit la plecarea fiului risipitor în „lume” și poate că am fi revoltați că un prezbiter insistă să dea credit unui tânăr care s-a retras în trecut...

Parcă nu sună chiar atât de diferit de tinerii pe care îi cunoaștem astăzi. De multe ori vorbim despre noua generație ca și cum ar fi o specie necunoscută și generatoare de neliniște. Ne miră limbajul ei, muzica ei, tehnologia pe care o folosește, felul în care comunică sau întrebările pe care le

pune. Uneori îi privim cu îngrijorare, alteori cu neîncredere, iar câteodată chiar cu nostalgie spre vremurile în care, credem noi, lucrurile erau mai simple. Dar poate că diferențele dintre generații nu sunt atât de mari pe cât par. Viteza cu care se schimbă lumea, influența rețelelor sociale, presiunea performanței și avalanșa de informații par să fi creat o generație diferită de toate celelalte. Și totuși, dacă privim mai atent, descoperim că multe dintre luptele lor sunt vechi de când lumea.

Problema identității

Poate că cea mai mare luptă a tineretii este întrebarea: „Cine sunt eu?” Moise a pus-o într-un mod direct înaintea rugului aprins: „Cine sunt eu ca să mă duc?” Își cunoștea eșecurile, limitele și trecutul. Astăzi, mulți tineri trăiesc aceeași nesiguranță. Într-o lume care îi evaluează permanent după aspect, rezultate, popularitate sau succes, ei încearcă să descopere cine sunt și cât valorează. În spatele multor atitudini sfidătoare se ascunde, de fapt, o inimă nesigură. A fost nevoie de pustie și de câteva zeci de ani ca Moise să înțeleagă că adevărata identitate nu se bazează pe ce credem noi despre noi, ci pe ce spune Dumnezeu despre tine.

Problema acceptării

Nicio generație nu a fost indiferentă la nevoia de apartenență și cu atât mai puțin tinerii de azi. Ieremia se temea că este prea tânăr pentru a fi ascultat. Timotei primește același sfat: „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea.” Chiar și cei chemați de Dumnezeu au simțit apăsarea privirilor celorlalți. Tinerii de astăzi caută și ei un loc unde să fie acceptați. Uneori îl găsesc în grupuri sănatoase. Alteori, în cercuri care le oferă acceptare, dar îi îndepărtează de valorile lor. Dorința de a aparține și de a fi iubit este atât de puternică încât, la o anumită vârstă, poate deveni mai influentă decât convingerile personale, chiar decât adevărul dogmatic.

Problema impulsurilor

Samson rămâne una dintre cele mai actuale figuri ale Scripturii, pentru că nu reușea să spună „nu” propriilor dorințe. Tinerii de astăzi trăiesc într-o cultură care încurajează satisfacția imediată. Totul trebuie obținut rapid, consumat rapid și înlocuit rapid. Într-un asemenea context, autocontrolul devine una dintre cele mai rare virtuți. Lupta cu tentația nu este nouă. Doar instrumentele prin care ea se manifestă s-au schimbat. Poate o soluție pentru cei ce privim astfel de lupte ar fi să ne reamintim de propriile lupte și să înțelegem că tânărul este un întreg ce se construiește o viață, nu o fotografie a unei căderi pe care o ținem minte toată viața...

Problema sensului

Fiul risipitor nu a plecat de acasă din lipsă de bani. A plecat pentru că și-a imaginat că viața adevărată se află în altă parte. Mulți tineri trăiesc aceeași căutare. În spatele unor alegeri aparent inexplicabile se află adesea dorința de a găsi sens, libertate și împlinire. Ei caută răspunsuri la întrebări pe care uneori nici nu știu să le formuleze. Este dureros să realizezi, ca familie, că nu îți mai găsești sensul lângă noi și că așteaptă răspunsuri pe care nu le putem oferi... Însă vestea bună este că, în pilda spusă de Isus, există o întoarcere, chiar dacă după ani de așteptare, speranță și rugăciune.

Problema eșecului

Petru este dovada că un om poate să-L iubească sincer pe Dumnezeu și totuși să cadă. Mulți tineri cresc cu impresia că valoarea lor depinde de performanță, iar desăvârșirea la care aspirăm este doar o dovadă a cât sunt ei de păcătoși. Atunci când greșesc, ajung să creadă că și-au compromis definitiv viitorul. Un examen ratat, o relație eșuată, un păcat repetat sau o decizie neinspirată pot deveni poveri greu de purtat. Biblia nu ascunde eșecurile oamenilor lui Dumnezeu. Dimpotrivă, le prezintă cu o sinceritate dezarmantă. Poate pentru că Dumnezeu dorește să știm că harul Său are puterea să ridice. Iar aceasta începe cu iertarea și retrimiteră celui greșit.

Poate că, după ce am privit la acești tineri ai Bibliei, cea mai surprinzătoare descoperire nu este natura problemelor lor, ci felul în care Dumnezeu a ales să Se raporteze la ei. Niciunul dintre ei nu apare în Scriptură ca modelul tânărului ideal. Și totuși Dumnezeu nu-i definește prin slăbiciunile sau căderile lor. Chemarea noastră nu este să deplângem faptul că tinerii au probleme. Nici generația Bibliei nu a fost lipsită de ele. Chemarea noastră este să credem că Dumnezeul care l-a chemat pe Moise, l-a ridicat pe Petru și l-a recuperat pe fiul risipitor nu și-a pierdut puterea de a transforma vieți. Iar noi rămânem lângă ei: iubind, sperând și așteptând ziua întoarcerii lor acasă și a întoarcerii Domnului nostru. A fi adventist înseamnă a fi oricând gata să aștepti, nu doar a doua venire, ci și maturizarea, dezvoltarea și pocăința generației tinere.

Ellen White surprinde această idee într-o afirmație remarcabilă: „Cu o asemenea armată de lucrători cum ar putea fi tinerii noștri dacă ar fi bine pregătiți, cât de curând ar putea fi dusă în toată lumea solia unui Mântuitor răstignit, înviat și care vine curând!” (*Solii către tineret*, p. 196). 🍀

FELIX MUȘAT, secretar executiv,
Conferința Muntenia

Educație

EDUCAȚIE *pentru veșnicie*

În multe dintre sălile noastre de clasă, excelența academică este vizibilă și măsurabilă, dar caracterul, scopul și profunzimea spirituală sunt rezultate mai puțin sigure. Totuși, fiecare clasă adventistă are potențialul de a fi un loc al transformării, nu doar al instruirii.

Un elev stă în prima bancă, obținând constant unele dintre cele mai mari note din clasă. Lucrările lui sunt îngrijite, răspunsurile sunt precise, iar rezultatele la examene, impresionante. Totuși, când se confruntă cu o oportunitate simplă de a acționa cu onestitate, alege contrariul. În acel moment, întrebarea devine inevitabilă: ce anume am predat, de fapt? În multe dintre sălile noastre de clasă, excelența academică este vizibilă și măsurabilă, dar caracterul, scopul și profunzimea spirituală sunt rezultate mai puțin sigure.

Un scop mai profund

În școlile adventiste, procesul de predare este activ, structurat și profund orientat spre performanță. Profesorii lucrează

**Scriptura ne amintește
că „frica de Domnul este
începutul înțelepciunii”
(Proverbe 9:10), însă
înțelepciunea, în sen-
sul ei deplin, depășește
cunoașterea și conduce
la o viață transformată.
Dacă educația adventis-
tă înseamnă cu adevărat
pregătirea tinerilor pentru
veșnicie, atunci această
discrepanță trebuie con-
fruntată cu onestitate.**

sub presiune constantă pentru a parcurge programa, a pregăti elevii pentru examenele externe și a menține standardele instituționale. Clasele sunt pline de activitate, evaluările sunt frecvente, iar rezultatele sunt atent monitorizate.

În același timp, elevii provin din medii spirituale și sociale tot mai diverse, aducând niveluri diferite de implicare în credință, disciplină și motivație. Tehnologia adaugă un strat suplimentar de complexitate, influențând atenția, valorile și comportamentul în moduri care nu sunt întotdeauna aliniate cu misiunea noastră educațională. În acest context, este posibil să fim ocupați, productivi și chiar eficienți, dar să ratăm scopul mai profund al educației adventiste.

Educație pentru veșnicie

Provocarea centrală nu este lipsa de efort, ci lipsa de intenționalitate. Prea des, predarea prioritizează transmiterea informației în detrimentul transformării celui care învață. Viața spirituală este limitată la momente desemnate, precum devoțiunea sau ora de religie, în timp ce restul zilei de școală se desfășoară ca și cum credința și învățarea ar funcționa în compartimente separate.

Formarea caracterului este lăsată să apară în mod natural din mediul școlar, în loc să fie proiectată și cultivată în mod deliberat. Ca rezultat, riscăm să formăm elevi bine informați, dar nu profund formați, capabili să promoveze examenele, dar nepregătiți să trăiască cu scop și integritate.

Scriptura ne amintește că „frica de Domnul este începutul înțelepciunii” (Proverbe 9:10), însă înțelepciunea, în sensul ei deplin, depășește cunoașterea și conduce la o viață transformată. Dacă educația adventistă înseamnă cu adevărat pregătirea tinerilor pentru veșnicie, atunci această discrepanță trebuie confruntată cu onestitate.

Integrarea credinței în viața de zi cu zi

Abordarea acestei provocări necesită o trecere de la presupunere la intenție. Prima direcție este integrarea deliberată a credinței în predarea zilnică. Aceasta depășește devoțiunile de rutină sau comentariile spirituale ocazionale. Ea presupune integrarea valorilor, a scopului și a reflecției în însăși structura lecțiilor.

Fiecare disciplină oferă oportunități de a explora sensul și responsabilitatea. O lecție de științe poate depăși nivelul faptelor și poate ridica întrebări despre responsabilitatea față de mediu și respectul pentru viață, reflectând mandatul biblic ca omul să „lucreze și să păzească” pământul (Geneza 2:15). O lecție de literatură poate analiza teme precum dreptatea, sacrificiul și alegerea morală. O discuție la economie sau afaceri poate aborda integritatea, corectitudinea și utilizarea etică a resurselor, în acord cu chemarea de a face dreptate și de a iubi mila (Mica 6:8). Atunci când profesorii formulează intenționat întrebări și discuții în acest mod, elevii încep să vadă că credința nu este o disciplină izolată, ci o perspectivă prin care este înțeleasă întreaga cunoaștere.

Fiecare clasă adventistă are potențialul de a fi un loc al transformării, nu doar al instruirii. Structurile există deja, angajamentul este vizibil, iar misiunea este clară. Ceea ce rămâne este disponibilitatea de a trece de la activitate la intenționalitate, de la presupunere la proiectare și de la rutină la scop.

Formarea intenționată a caracterului

Construind pe prima direcție, integrarea credinței în curriculum, a doua direcție este proiectarea experiențelor de învățare care pun accent pe caracter, nu doar pe conținut. În multe săli de clasă, ceea ce este evaluat determină ceea ce elevii valorizează. Dacă este măsurată doar performanța cognitivă, dezvoltarea caracterului rămâne

Scriptura ne îndeamnă:
„Învăță pe copil calea pe
care trebuie s-o urmeze”,
amintindu-ne că for-
marea necesită ghidare
intenționată. Când elevii
înțeleg că ceea ce devin
este la fel de important ca
ceea ce știi, implicarea
lor începe să se schimbe.
Formarea caracterului trece
de la un ideal abstract
la o realitate trăită.

secundară. Prin urmare, educatorii trebuie să creeze structuri care fac caracterul vizibil și important.

Acestea pot include scrieri reflexive care îi încurajează pe elevi să-și analizeze deciziile și atitudinile; activități de colaborare care evidențiază responsabilitatea și respectul; și feedback care abordează onestitatea, efortul și responsabilitatea, alături de performanța academică.

Scriptura ne îndeamnă: „Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze” (Proverbe 22:6), amintindu-ne că formarea necesită ghidare intenționată. Când elevii înțeleg că ceea ce devin este la fel de important ca ceea ce știi, implicarea lor începe să se schimbe. Formarea caracterului trece de la un ideal abstract la o realitate trăită.

Un curriculum viu

A treia direcție este recunoașterea faptului că profesorul nu este doar un facilitator de conținut, ci un curriculum viu. Elevii observă mult mai mult decât li se predă în mod formal. Ei observă modul în care profesorii reacționează sub presiune,

cum îi tratează pe ceilalți, cum gestionează greșelile și dacă există coerență între cuvinte și fapte.

Consecvența, corectitudinea, răbdarea și integritatea nu sunt calități opționale; ele sunt instrumente esențiale de predare. Un profesor care modelează disciplina, respectul și angajamentul spiritual transmite lecții pe care niciun manual nu le poate înlocui. Îndemnul apostolului Pavel de a fi „o pildă pentru credincioși, în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție” (1 Timotei 4:12) vorbește direct despre rolul educatorului. În schimb, o lipsă de coerență între ceea ce se predă și exemplul personal subminează chiar și cele mai bine planificate lecții. Educația pentru veșnicie cere educatori care înțeleg că influența lor depășește instruirea și modelează identitatea.

Formare holistică

Aceste direcții nu sunt idei noi, ci o întoarcere la filozofia fundamentală a edu-

cației adventiste. În esența ei, educația adventistă urmărește dezvoltarea holistică a individului, abordând dimensiunile intelectuală, fizică, socială și spirituală ale vieții. Ea urmărește restaurarea chipului lui Dumnezeu în elev și pregătirea acestuia nu doar pentru o viață productivă, ci pentru o viață de slujire.

Cuvintele lui Isus: „Eu am venit ca oile să aibă viață și s-o aibă din belșug” (Ioan 10:10) surprind esența acestei misiuni. Când credința este integrată în predarea zilnică, când caracterul este cultivat intenționat și când profesorii modelează valorile pe care le predau, educația se apropie de acest scop. Ea devine mai mult decât o pregătire pentru examene; devine o pregătire pentru viață și pentru veșnicie.

Întrebarea nu este dacă educatorii adventiști cred în aceste principii, ci dacă ele sunt practicate în mod consecvent în sala de clasă. Este ușor să afirmăm importanța educației holistice la nivel teoretic, dar să revenim în practică la metode de rutină care prioritizează parcurgerea materiei și performanța. Munca reală se află în deciziile zilnice: modul în care sunt construite lecțiile, ce este accentuat, ce este evaluat și ce este modelat. Aceste alegeri, repetate în timp, modelează tipul de elevi pe care școlile noastre îi formează.

Întrebări de reflecție:

1. Dacă elevii tăi părăsesc astăzi sala de clasă, ce au câștigat cu adevărat? Cunoștințe care se estompează în timp sau valori care rămân dincolo de el?
2. Îți pregătești pentru a reuși la examene sau pentru a trăi cu integritate, scop și credință? În cele din urmă, măsura predării noastre nu este doar ceea ce elevii își amintesc, ci ceea ce devin.

SAMUEL J. OBOT

Articol preluat de pe site-ul [adventisteducators.org](https://www.adventisteducators.org)

<https://www.adventisteducators.org/2026/04/educating-for-eternity-part-1/>
<https://www.adventisteducators.org/2026/04/educating-for-eternity-part-2/>

La odihnă

Născut la 8 martie 1944, în Reghin, într-o familie cu cinci copii, **ORBAN ANTAL** a crescut într-un cadru profund marcat de credința adventistă, care i-a modelat caracterul și valorile. După încheierea studiilor teologice, chemarea pastorală a devenit centrul existenței sale, slujind cu devotament în districtele Reghin, Vișeu de Sus, Moisei, Crasna, Șimleu Silvaniei și Satu Mare. A vestit Evanghelia cu blândețe și hotărâre, chiar și în vremuri dificile, sub presiuni și restricții, rămânând statornic în credință. Cei care l-au cunoscut îl descriu ca pe un om blând, dar ferm, cu umor fin,

valori morale solide și un caracter creștin autentic, mereu gata să zâmbească și să-i îndrume pe oameni spre Hristos. A fost un păstor credincios, un sprijin pentru familie și biserică, trăind în nădejdea revenirii Domnului și a învierii promise.

Fratele Orban Antal, pastor al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, a trecut la odihnă în

11 februarie 2025, la Spitalul Județean Satu Mare, la vârsta de 80 de ani, după o scurtă luptă cu boala.

„Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeuul lui și el va fi fiul Meu” (Apocalipsa 21:7).

Dacă ai avea doar 10 minute pe zi...

...le-ai investi în ceea ce îți poate schimba perspectiva asupra vieții?

Începe astăzi un plan de citire a Bibliei în aplicația **myBible**.

Biserica mondială

CREDINȚĂ DINCOLO DE GRANIȚE

*Consolidarea misiunii
interculturale în Europa*

Lideri din trei divizii europene s-au întâlnit la Lyon pentru a explora noi abordări ale misiunii într-o Europă tot mai diversă cultural.

În perioada 7–10 mai 2026, lideri de departamente și reprezentanți ai diferitelor domenii de slujire din întreaga Europă s-au reunit la Lyon, Franța, în cadrul programului de instruire *Faith Beyond Borders: Cross-Cultural Connections in Europe* („Credință dincolo de granițe: conexiuni

interculturale în Europa”). Evenimentul a fost organizat de Divizia Inter-Europeană (EUD), cu sprijinul Diviziei Trans-Europene (TED), și a reunit participanți din 20 de țări, reprezentând Divizia Inter-Europeană, Divizia Trans-Europeană, Divizia Euro-Asia și Uniunea Orientul Mijlociu și Africa de Nord (MENA).

Întâlnirea a oferit un cadru important pentru dialog, colaborare și dezvoltare profesională, concentrându-se asupra nevoii tot mai mari de slujire interculturală eficientă într-o societate europeană din ce în ce mai diversă și mai secularizată.

La program au participat reprezentanți ai departamentelor Misiune Adventistă, Misiunea Femeii și ai departamentelor Lucrare Personală și Sănătate. Programul a fost conceput pentru a le oferi liderilor instrumente practice și perspective noi pentru împlinirea misiunii în contextul Europei contemporane.

Pe parcursul sesiunilor, vorbitori din mai multe divizii au prezentat atât oportunitățile, cât și provocările implicate în atingerea unor categorii de persoane care, în mod tradițional, au rămas în afara metodelor obișnuite de evanghelizare. O atenție deosebită a fost acordată oamenilor care au avut puțin sau deloc contact cu creștinismul, precum și celor proveniți din contexte culturale, lingvistice și religioase diverse.

Prezentările au abordat teme variate și relevante, precum sensibilitatea culturală, implicarea în comunitate, evanghelizarea relațională și importanța unei slujiri ho-listice. Participanții au fost încurajați să

Experiența Faith Beyond Borders s-a dovedit a fi atât un program de dezvoltare profesională, cât și o sursă de încurajare spirituală pentru cei implicați în lucrarea misionară. Participanții s-au întors în câmpurile lor de activitate, inspirați să continue construirea de punți între culturi, comunități și oameni proveniți din medii diferite, recunoscând că misiunea autentică depășește granițele naționale, culturale și lingvistice.

dezvolte abordări bazate pe compasiune, înțelegere și relații autentice.

În acest context, lucrarea pentru sănătate a fost evidențiată ca un instrument deosebit de valoros pentru construirea unor punți de încredere în comunitățile locale. De asemenea, departamentele Lucrare Personală și Misiunea Femeii au demonstrat importanța cultivării intenționate a relațiilor și a slujirii practice.

Unul dintre elementele definitorii ale construirii a fost caracterul său practic și adaptabil. Participanții au beneficiat nu doar de prezentări inspiraționale, ci și de numeroase ocazii de a împărtăși experiențe, de a discuta provocările întâlnite în lucrare și de a prezenta inițiative misionare de succes din teritoriile pe care le reprezintă.

Aceste interacțiuni au contribuit la consolidarea sentimentului de unitate și încurajare reciprocă între delegații care slujesc în contexte culturale foarte diferite din Europa și din alte regiuni.

Programul a subliniat, de asemenea, realitatea că misiunea în Europa nu mai poate depinde exclusiv de metodele tradiționale. Vorbitorii au accentuat în repetate rânduri necesitatea adaptabilității, a conștientizării diferențelor culturale și a unei implicări autentice pentru a ajunge la populații din ce în ce mai secularizate.

Participanții au fost provocați să gândească creativ și orientat spre misiune, rămânând în același timp ferm ancorați în valorile și principiile creștine.

Dincolo de sesiunile oficiale, întâlnirea de la Lyon a oferit și oportunități valoroase de părtășie și de construire a unor relații interculturale autentice. Lideri din diferite țări și divizii au avut ocazia să dezvolte legături semnificative, care au consolidat cooperarea și angajamentul comun pentru răspândirea Evangheliei în Europa.

Experiența *Faith Beyond Borders* s-a dovedit a fi atât un program de dezvoltare profesională, cât și o sursă de încurajare spirituală pentru cei implicați în lucrarea misionară. Participanții s-au întors în câmpurile lor de activitate, inspirați să continue construirea de punți între culturi, comunități și oameni proveniți din medii diferite, recunoscând că misiunea autentică depășește granițele naționale, culturale și lingvistice.

Într-o lume tot mai interconectată, evenimente precum acesta demonstrează importanța continuă a slujirii în colaborare și relevanța permanentă a Evangheliei pentru toți oamenii, indiferent de originea sau cultura lor. ♦

RATKO RISTESKI, EUDNews

Articol preluat <https://news.eud.adventist.org/all-news/faith-beyond-borders-strengthening-cross-cultural-mission-across-europe>

PĂZEȘTE-ȚI INIMA

mai mult decât orice (1)

În răcoarea începuturilor, înainte ca istoria să cunoască lacrima, mormântul, spaima și despărțirea, omul a fost așezat într-o grădină. Nu într-un oraș, nu într-o fortăreață, nu într-un templu de piatră, ci într-un spațiu natural, plin de viață, irigat de ape care curgeau liniștit din Eden spre întreaga lume. Cartea Geneza descrie acest univers cu o simplitate aproape tăcută, ca și cum armonia nu avea nevoie de explicații.

Și tocmai acolo, în locul acela al desăvârșirii, Dumnezeu îi oferă omului prima mare responsabilitate spirituală: să păzească.

„Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în Grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească” (Geneza 2:15).

Este impresionant că prima chemare adresată omului nu este aceea de a cuce-ri, nici de a demonstra ceva, ci de a păzi. Adam devine astfel primul „veghețor” al vieții. El trebuia să păstreze ordinea unei lumi în care Dumnezeu era centrul și dragostea era aerul respirat de creație.

Tragedia lumii noastre nu începe printr-o revoltă zgomotoasă împotriva lui Dumnezeu, ci printr-un dialog aparent nevinovat. Șarpele se apropie mai întâi de Eva. Nu atacă violent, nu neagă brutal existența lui Dumnezeu și nici nu cere direct neascultare. El începe printr-o întrebare, printr-o insinuare, printr-o mică fisură strecurată în încrederea omului.

„Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii.

Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.”

(Efeseni 6:14-17)

„Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?”

Mai întâi alterează sensul poruncii, apoi schimbă imaginea lui Dumnezeu: din Tată binevoitor îl transformă într-un Dumnezeu care „oprește”, care limitează, care ascunde ceva bun de om. În clipa aceea, otrava intră deja în inimă înainte ca fructul să ajungă în mână.

Eva începe să privească pomul altfel. Ce era până atunci doar un pom oprit devine dintr-odată atrăgător, promițător, aproape necesar. Păcatul se naște mai întâi în privire și în interpretare, apoi în gest. Dar drama nu se oprește la Eva. După ce este sedusă de ideea unei „înălțări” prin neascultare, ea

devine, fără să înțeleagă pe deplin, canalul prin care Adam este atras în aceeași cădere. Astfel, păcatul intră în omenire nu doar prin poftă, ci și prin relație, influență și încredere greșit orientată.

Aici textul devine cutremurător de actual: rareori răul vine direct spre noi în forma lui brută, respingătoare. De cele mai multe ori, vine prin reinterpretare, prin persoane apropiate, prin idei care par rezonabile, prin dorințe care par legitime. Șarpele nu spune: „Vei muri”, ci „vei cunoaște”.

De atunci și până astăzi, omul continuă să piardă Edenul în același fel: nu pentru că urăște binele, ci pentru că acceptă un bine

fals, desprins de adevăr și de însemnătatea lui reală. Femeia vede că pomul este „bun de mâncat, plăcut de privit și de dorit ca să deschidă cuiva mintea”. Iată drama umană în forma ei primordială: alegerea care pare bună, dar poartă moartea în embrion.

În tradiția creștină, oamenii inspirați de cel rău îl prezintă pe Satana în forma urâtului absolut, imagine pe care o păstrăm și astăzi și care ne lasă complet dezarmați în fața formelor subtile și sofisticate de ispitire.

De aceea, peste veacuri, în cartea Proverbele apare acest avertisment care pare ecoul îndepărtat al dramei Edenului:

„Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții” (4:23).

Grădina s-a mutat în interiorul ființei umane. Omul nu mai are de păzit un teritoriu geografic, ci unul lăuntric. Inima devine noul Eden. Din ea ies acum râurile care irigă întreaga existență: gândurile, dorințele, cuvintele, relațiile, deciziile, credința, sănătatea. Și, după cum otrăvirea unui izvor afectează întregul râu, tot astfel contaminarea inimii impactează întreaga viață.

Lumea modernă crede adesea că omul este determinat în principal de factori exteriori: financiari, sociali, educaționali sau contextuali. Scriptura schimbă însă paradigma și afirmă că adevărata dramă se derulează în inimă. Doi oameni pot traversa exact aceeași suferință: unul poate deveni mai bun, iar celălalt, mai plin de amărăciune.

„Vă spun că, în noaptea aceea, doi inși vor fi în același pat: unul va fi luat, și altul va fi lăsat; două femei vor măcina împreună: una va fi luată, și alta va fi lăsată. Doi bărbați vor fi la câmp: unul va fi luat, și altul va fi lăsat” (Luca 17:34-36).

Doi oameni în același pat, două femei la aceeași moară, doi bărbați pe același câmp — aceeași localitate, aceeași muncă, același mediu, aceeași circumstanțe exterioare, aparent aceleași valori — și totuși destine complet diferite: unul este luat, altul este lăsat. Doi oameni pot asculta

aceeași predică, pot suferi aceeași durere, pot trăi în aceeași familie, în aceeași biserică, în aceeași generație — unul se apropie de Dumnezeu, iar celălalt se îndepărtează.

Ceea ce Scriptura numește „o inimă nepăzită” are răsunet și în sănătatea trupului: gândurile repetate devin circuite neuronale, stresul devine secreție hormonală, iar neliniștea sufletului începe să fie scrisă în țesuturile trupului. În schimb, pacea interioară, speranța, relațiile sănătoase, iertarea și viața spirituală autentică reduc activarea hormonilor stresului și ajută organismul să revină la echilibru.

Biblia exprimă această realitate cu mult înaintea medicinei moderne: „...din inimă ies izvoarele vieții” ...sau ale morții.

Aici, teologia biblică întâlnește surprinzător medicina contemporană. Când omul trăiește mult timp în anxietate, conflict interior, teamă sau ostilitate, creierul activează permanent axa hipotalamo-hipofizo-adrenală, așa-numita axă a stresului. Glandele suprarenale secretă continuu cortizol și adrenalină, hormoni utili pe termen scurt, dar nocivi când sunt secretați permanent. În timp, apar inflamația cronică joasă, scăderea imunității, tulburările de somn, hipertensiunea, dereglările metabolice și cardiovasculare.

Ceea ce Scriptura numește „o inimă nepăzită” are răsunet și în sănătatea trupului: gândurile repetate devin circuite neuronale, stresul devine secreție hormonală, iar neliniștea sufletului începe să fie scrisă în țesuturile trupului.

Până și activitatea cardiacă se modifică. În stresul cronic scade variabilitatea ritmului cardiac (heart rate variability – HRV), adică acea capacitate fiziologică a inimii de a adapta fin intervalele dintre bătăi în funcție de nevoile organismului. O variabilitate redusă a ritmului cardiac reflectă predominanța acțiunii sistemului nervos simpatic și diminuarea controlului parasimpatic vagal, semn că organismul rămâne într-o stare persistentă de hiperalertă și are o adaptare deficitară la stres.

Un om poate părea perfect funcțional la exterior, dar să fie profund dezechilibrat lăuntric. Poate zâmbi, performa profesional și inspira siguranță celor din jur, în timp ce organismul lui trăiește într-o activare continuă a sistemului de stres: puls crescut, tensiune neurovegetativă, somn fragmentat, hiperreactivitate emoțională. În timp, această stare nu afectează doar dispoziția sufletească, ci sănătatea însăși, conducând la scăderea calității vieții și crescând incidența mortalității și a morbidității.

Pentru că o inimă nepăzită nu produce doar cădere morală; produce boală, suferință și moarte. Omul începe să se rupă între ceea ce arată și ceea ce trăiește, între imagine și realitate, între performanță și sacrificiul sănătății.

**Eclesiastul 5:1 vorbește
despre oameni religioși
care încă păstrează forma
credinței, dar între gestul
exterior și starea inimii
s-a produs o ruptură.
Omul continuă ritualul,
dar își pierde viața
spirituală. Trăiește,
dar este mort în interior.**

Eclesiastul surprinde subtil această situație:

„Păzește-ți piciorul când intri în Casa lui Dumnezeu și apropie-te mai bine să asculți decât să aduci jertfa nebunilor” (5:1).

Textul nu vorbește despre oameni răi în sensul obișnuit al cuvântului. Nu vorbește despre idolatri, despre ateism sau despre persoane care L-au abandonat pe Dumnezeu. Ci despre oameni religioși. Oameni care încă vin la templu, încă aduc jertfă, încă păstrează forma credinței. Dumnezeu numește aceasta „jertfa nebunilor”.

De ce? Pentru că între gestul exterior și starea inimii s-a produs o ruptură. Omul continuă ritualul, dar își pierde viața spirituală... trăiește, dar este mort în interior. Buzele se roagă, dar sufletul nu mai ascultă. Măinile aduc jertfa, dar inima nepăzită nu primește vindecare.

În fond, drama descrisă de Eclesiastul este aceasta: omul ajunge să folosească lucrurile sfinte fără să mai trăiască întâlnirea autentică, relațională, cu Dumnezeu. Religia devine obișnuință, limbaj, rol social, uneori chiar refugiu psihologic. Dar înăuntru se instalează încet uscăciunea și moartea. Și aici apare una dintre cele mai mari tragedii spirituale: omul nu observă imediat că s-a îndepărtat.

Eclesiastul oferă însă și soluția, iar ea este surprinzător de simplă:

„Apropie-te mai bine să asculți...”

Ascultarea, în sens biblic, nu înseamnă simpla auzire a unor cuvinte, ci reîntoarcerea inimii într-o stare dispusă să accepte Cuvântul transformator al lui Dumnezeu – acea sabie cu două tăișuri care judecă inima și aduce viață.

În partea a doua vom descoperi cum lucrează Cuvântul lui Dumnezeu asupra inimii omului și de ce adevărata vindecare începe acolo unde omul are curajul să se lase cercetat și transformat de Dumnezeu. 📖

Dr. ANA-MARIA ZANFIR, directorul departamentului Sănătate, Uniunea de Conferințe

STRĂINI LA POARTĂ

Citește cu atenție pasajul din **Geneza 19:1-29**. Încearcă să urmărești firul poveștii, să observi cine sunt personajele principale, ce se întâmplă în fiecare moment important și cum reacționează fiecare dintre ele. Pe măsură ce citești, fii atent la detalii, pentru că ele te vor ajuta să înțelegi mai bine activitatea.

Urmează, pe grilele A, B și C, traseul indicat în prima grilă. Într-una dintre ele vei descoperi o calitate pe care a demonstrat-o Lot.

A

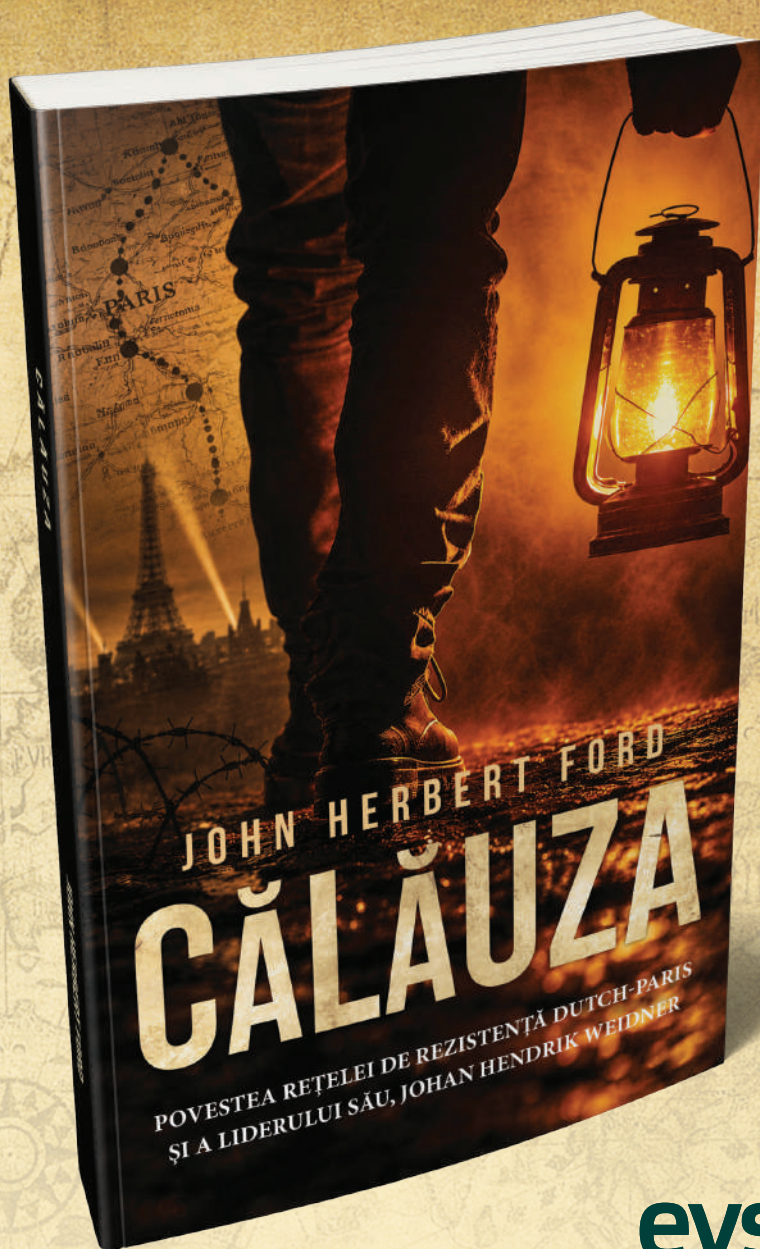
H	S	F	E	N	U	O	K
O	P	I	T	A	L	P	A

B

R	E	P	A	N	V	B	E
I	S	T	O	S	A	L	V

C

O	S	I	B	A	G	T	A
E	P	U	T	L	I	T	E

evs
editura viață și sănătate

Johan Hendrik Weidner, un erou al Holocaustului, a salvat viețile a 800 de evrei, a mai mult de 100 de aviatori ai Aliaților și ale multor altora care au fugit de coșmarul nazismului. Alții, cu o forță morală mai slabă, ar fi putut închide ochii la brutalitățile din jurul lor, dar Weidner a refuzat să se lase intimidat și a înfruntat cu curaj închisoarea și tortura pentru eforturile sale umanitare.

Pe 25 mai 1978, statul Israel i-a acordat domnului Weidner Medalia „Drept între popoare” pentru activitatea sa în cadrul Rețelei Subterane Olanda-Paris la Memorialul Holocaustului din Israel, Yad Vashem. De asemenea a mai fost decorat cu Medalia Libertății, a Statelor Unite, și cu Legiunea de Onoare (cea mai înaltă distincție a Franței).”